

ΠΗΛΑΓΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΑΝΙΑ

30

ΜΑΪΟΥ

1932

ΕΤΟΣ Α'

ΤΕΥΧΟΣ 2

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 3

**ΤΑ ΕΦΑΜΙΛΛΑ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΚΑΠΕΛΛΩΝ**

Μόνον στῆς Διδος

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΣ ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ

Τριμάρτυρη

Μία επίσκεψις κι' ἐδῶ !

Μόνον στο ἐργοστάσιον ραφῆς ὑπο-
καμίσεων τῆς Διδος

ΖΩΗΣ ΚΑΡΑΚΩΝΣΤΑΝΤΗ

Σπλάντζα

Θὰ βρῆτε τὰ μοντέρνα σας ὑποκάμισα

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΚΗΣ

Εἰδικὸς Ἱατρός

Διὰ συφιλιδικά δερματικά καὶ γυναι-
κολογικά νοσήματα

Ὁδὸς Σχοινοπλοκάδικα

Γ' πάροδος

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ

ΚΟΠΗΝ ΡΑΦΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ

Μόνον στῆς Διδος

ΕΛΕΝΗΣ ΝΙΚΟΛΙΟΥΔΑΚΗ

(Μοδίστας Πλατεῖα Βενιζέλου)

Θὰ τὰ βρῆτε

ΜΟΝΟΝ Ο

“ΠΗΓΑΣΟΣ,”

ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΔΙΑΦΗΜΙΖΗ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Στὸ Χρυσοχρῆζον τοῦ :

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗ

Θὰ δῆτε τὴν φθίνεια

ΠΛΑΚΕΣ

ΕΦΑΜΙΛΛΕΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

Μόνον στοῦ :

ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΑ

(Πάροδος ὁδοῦ Κισσάμου)

ΠΑΓΩΤΑ καὶ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

Παντὸς εἶδους μόνον στοῦ :

ΕΛΕΥΘΕΡ. ΣΚΑΛΙΔΑΚΗ

Πλατεῖα Βενιζέλου

Τὸ ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ τῆς Διδος

ΘΑΛΕΙΑΣ ΜΠΟΥΡΑΚΗ

Μετεφέρθη ἀπ' τὴν Παλαιὰ—'Αγορὰ
στὴν ὁδὸν Νόελ

ΜΠΟΕΜΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Η ΖΩΡΖΕΤ ξεκλουθοῦσε τὸ παθιάρικο τραγούδι της. Ὁ ἀπάχης μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπημένο στὸ χέρι του τὴν κυττοῦσε μὲ τὰ όνειροπόλα μάτια του κάτω ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο δύθαμπο τοῦ καπνοῦ τοῦ τοιγάρου του. Ἡ μαινάδικες φωνές τῶν μεθυσμένων γυναικῶν, ποὺ γλεντοῦσαν κατὰ παρέες μὲ τοὺς φίλους τους, ξεκούθαιναν τὰ γύρω, δὴν λαλιές πουλιῶν κάτω ἀπὸ φανταχτεροὺς δούρουπο. Μὰ τοῦ ἀπάχη ὁ νοῦς ξεκλουθοῦσε νὰ βαδίξῃ στὰ περαθμένα του, ποὺ διάβηκαν δὴν, ὄνειρο καὶ ξεκλουθοῦσαν νὰ περνοῦν στὸ νοῦ του ζωντανά, ἐνῶ ἓνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ῥ! πὼς περνοῦν τὰ ὥραϊα χρόνια!

Μιά τέτοια ἐποχή, ὡς τὰ χθές ἀκούα, ὁ Ζάν, ὁ βασιλῆς τῶν ἀπάχων, κατεῖχε δειπνῶν αὐτοκράτορας μέδα στὸ καμπαρέ. Μὰ, καὶ τώρα ἀκούει, μὴπως δὲν ἦταν; Μήπως τὴν ὥρα ποὺ θάνηκε κατεβαίνοντας τὰ σκαλιὰ δὲν τὸν ὑπεδέχθηκαν μὲ ἐνθουσιασμό; Τὶ ἄλλο θὰ ἤθελε νὰ ἔχῃ ἓνας ἀπάχης; Ἀληθινά! Αὐτοκράτορας καὶ μέδα ὁ Ζάν μὲ τοὺς πῖο πολυηρούς ἀπάχηςδες, αὐλικούς, καὶ μὲ ἓνα ἐπιτελεῖο δουλάνικου χαρμελιού, ἦταν ἴσως ὁ μόνος ἄρχοντας ποὺ ἔχει τοὺς πῖο ἀφοδιωμένους ὑπνικόους. Ἦταν ναί! κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ ἀντίσκηνη. Καὶ ἂν κανεὶς τοῦ ἀρνιῶσαν τὸν τιτλὸ, τὸν ἔφερον νὰ τὸ πιστέψῃ ἢ καταπληκτικὴ γοητεία, ποὺ ἐξεδούσε ὁστὸς τολμηροὺς ριψοκινδύνους ὑπνικόους του... Κανεὶς δὲν γνῶριζε τὴν καταγωγή του· μόνον ἡ Ζωρζέτ ἢ ὥραϊα ἀρτίστα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ὑπερβολικά. Λέγανε πὼς καποτε ξεδούμπε ὁστὸς ὑπνικόους του, ὅτι ὁ Ζάν ἦταν τὸ παιδί τῆς μοῖρας—ἐκθετο μᾶλλον λόγια. Μὰ αὐτὸ δὲν μπόδιε τοὺς ἀπάχηςδες νὰ ὑποταχθοῦνε στήν... εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων τοῦ Ζάν καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι ν' ἓνα του νεῦμα νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους.

Ῥ! ναί! Βασιλῆς ἦταν ὁ Ζάν. Κρυοαρκούτ' εἶχε δὴν κορμὶ ἄλλὰ ὁ ἴς καρδιές!... Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν μπόδιζε νὰ μὴν εἶναι δυνατῆς. Πόδοι πόνοι κρύβονται κάτω ἀπ' τὸ στέμμα! Ἐδὼ κι' ὁ Ζάν· ἄνθρωπος κι' αὐτὸς μποροῦσε νὰ μὴν πονεῖ!

...Καθισμένος ἀκόμο στὸ μπάγγο κυττοῦσε τὴ Ζωρζέτ, ποὺ ἔχοντας ἀκουμπημένο τὸ κεφάλι της στὸ δεξιὸ χέρι της καὶ τόνιζε τὸ παθιάρικο τραγούδι της.

...Τὸν πόνο μου ποὺ κρύβεται
θέλω νὰ εἰπῶ μὰ δὲν μπορῶ....

Μιλοῦσε γιὰ κάποιο πόνο τῆς ποὺ δὲν

μποροῦσε νὰ ἐξωτερικεύσῃ. Αὐτὸ ἤσκεσε νὰ κοιμητιᾷ τὴν καρδιὰ τοῦ Ζάν. Αὐτὰ της τὰ λόγια τὸν ἔκαναν νὰ πεισθῇ πὶά πὼς ἦταν ὁσθῆ ἢ ὑποψία, ποὺ δὲν τόλμυδε νὰ διατυπώσῃ χθές τὸ βράδυ ἀπὸ φόβο μὴπως προδᾶλῃ τὴν ἀγάπῃ του. Ἡ χροιδνοβράδυν ὁκνην ἔναπέρασε μὲ ζωηρότην στὸ νοῦ του. Ῥ! μὲ τί θλίψη εἶδε χθές τὸ βράδυ τὸν νεαρό ἀπάχην, τὸν ὁμορφὸ Ζάν, μὲ τὰ μαῖτρα μάτια, καὶ τὴν ἀγαπημένη του Ζωρζέτ νὰ διασταυρῶνουν τὰ μάτια τους φλόγινα καὶ... ὕστερα δὴν τὸν εἶδαν νὰ τοὺς κυττά, πὼς τρώμαζαν καὶ θάνηκαν τυπὸς του ὁ πὼς ὁ Νινὴ ὁ ὀκλύος του, δὴν τὸν δέρνε!...

Κατάλαβε πὼς, ἡ Ζωρζέτ καὶ ὁ Ζάν, ἀγαπιώνοντοσαν καὶ δὲν τόλμυδαν νὰ τὸ φανερώσουν γιὰ τὸ φόβο του. Αὐτὰ ὀκνῶσαν ὁ βασιλῆς τῶν ἀπάχων καὶ κυττοῦσε τὴν Ζωρζέτα ποὺ τραγουδοῦσε, δὴν θέλωντας μέδα ἀπ' τὸ τραγούδι της, νὰ καταλάβῃ τὸ πάθος της... Τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ μὲ τέτοιο πόνο ξωτερικεναν τὰ κρεῖλη τῆς Ζωρζέτας, ἔδειχναν ἓνα μεγάλο πάθος, ποὺ δὲν μποροῦσε πὼς νὰ τὸ ἐξωτερικεύσῃ γιὰ τὸ φόβο τοῦ... βα-

σιλῆ, ὁ ὁποῖος ἐξάπαντος θὰ ἐκδικεῖτο πάνω στὸ κορμὶ τοῦ Ζάν. Ἐδὼ λοιπὸν χαρακτηριστὶκὰ τὸ βασιλῆα τους:

Ῥ, ὀχι! ὁ Ζάν ποτὲ δὲν θὰ ἤθελε νὰ κατέχῃ τὸ δειπνῶν τῆς διας. Ποτὲ γιὰ ὅλο τὸν κόμο οὔτε καὶ γι' αὐτὴ τὴ Ζωρζέτα, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε. Τὴν ἀγάπῃ τῆς διας δὲν τὴν ποθοῦσε τὸ... ἀποπαίδι τῆς μοῖρας. Ἦθ'ε μόνον τὴ βασιλεία τῆς καρδιακῆς ἀγάπης τῶν ὑπνικόων του... Αὐτὰ ὀκνῶσαν ὁ Ζάν κατετάχοντας τὴν κόρη ποὺ τραγουδοῦσε καὶ θυμωμένος γι' αὐτὴν... χαρακτηριστὶκὰ εἶπε, ὁκνῶθηκε ἀπότομο διατάχοντας τὴν νέαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐνῶ παρήγγιλε μὲ ἓνα ἄλλο ὅτι Ζάν ὅτι τὸν περιέμενε ὁ τοῦ ὑπόγειο.

Κατέβηκε διωπληδὸς τὰ σκαλιὰ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴν νέα γυναίκα, ἢ ὁποία, δὴν νὰ εἶχε ἀντιληθθεῖ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔτρεψε κατακίτρινη ἀπὸ τὸ φόβο της...

Ὁ Ζάν τὴν κύτταξε καὶ ἔδρεψε ἄλλοι τὸ βλῆμα... Τὶ νὰ αἰσθάνθηκε ἡ καρδιὰ τοῦ ἀπάχης:.....

Σὲ λίγο ἔφθαε ὁ βασιλῆς κυττοῦσε τὸν ὑπνικό του ψυχολογικά. Ὁ ὑπνικός ὕψους τὸ ὄμα περιφάνη καὶ τὰ βλῆματά της διασταυρώθηκαν.... Πέρασαν ὁδο λεπτὰ ἡδονίας καὶ ὕστερα μὴ φωνή—ἂν καὶ ἤθελε νὰ φανῇ ψυχραίνω—διδυμένη ἀπὸ πόνο...

—Τὴν ἀγαπᾷς

—Ναί, ἐπικολούθησε σταθερὴ καὶ δροντερὴ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΜΑΚΑΒΡΙΕΣ ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ

Στὸ σταυρὸ ἑνὸς τάφου τοῦ νεκροταφείου «Λόγκ—Άιλαντ» τῆς Νέας Υόρκης: «Ἐνθάδε κεῖται ἡ Ἄννα Χαλίκης. Ἀπέθανε θλιβερώς ἀφοῦ ἔχασε τὴν καλλονὴν της. Θὰ ζῶσε ἀκομὴ πλήρης κάλλους, ἐὰν ἐχρησιμοποιεῖ τὸν καλυντικὸν σάπωνα Κάρτον καὶ Σια.»

* *

Εἰς ἄλλον τάφον.

Ὁ τάφος οὗτος θὰ δεχθῇ τὸ σῶμα τοῦ Τζὼν Μπέρεσταμ, τοῦ ἰδιοκτητοῦ τῆς μεγάλης φαρμακαποθήκης τὴν ὁποίαν ἐπιτυχῶς διευθύνει.

* *

Εἰς ἄλλον.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ «πολυπαθὴς σύζυγος Τζῶν Παίτζ. Ἀποθαιὼν ἐξ υπερβολικῆς στενοχωρίας διότι ὑστερεῖτο χρημάτων δι' ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων, τῆς συζύγου του, τῶν ἐργοστασίων Φρέδ καὶ Υἱοῦ.

* *

Εἰς ἄλλον.

Ἐνθάδε κεῖται τὸ περίκαλές σῶμα τῆς κυρίας Σάεν Σλίμς ἡ ὁποία ἠτύοκτόνησε διότι δὲν εἶπε νὰ κἀνὴ τὴν τουαλέτα της στὸ κατάστημα τοῦ Χέρς Μικινάιρς. πρὸς ἐπίδειξιν, τοῦ μεγάλου χοροῦ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δεθῇ στὸ Μητροπολιτὲν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.



φονῇ.

Ὁ Ζὰν προχώρησε διωπνὴλὰ πῆρε τὸ χέρι τῆς Ζωρζέτ καὶ τὸ ἔνωσε μὲ τοῦ Ζὰκ τὸ χέρι καὶ ἴσως... προχώρησε στὰ δακρυά...

Κατὰπληκτοὶ ὁ Ζὰκ καὶ ἡ Ζωρζέτ κιντοῦσαν τὸν Ζὰν ποὺ ὁδο ξεμακρύνονταν φαίνονταν μεγάλος, πολὺν μεγάλος, ἴσαμε ποὺ ἔφτανε τὸν οὐρανὸν... καὶ ἀκόμη ψηλότερα... τόσο ποὺ ἐκλείδαν τὰ μάτια μὴν τυφλωθοῦν ἀπὸ τὸ ὕψος του....

«Ἀπ' τὸ γαλλικόν»

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἕνας πλούσιος Τοῦρκος Ἰμπραήμ ὀνομαζόμενος καθόταν κάτω ἀπὸ μιὰ λεμονιά τοῦ κήπου του καὶ ἐδιάβαζε μὲ προσηοχὴ τὸ Κοράνιον. Σὲ μιὰ σελίδα πωρετῆθησεν: «Ἡ εὐσέβεια δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ στρέφετε τὸ πρόσωπον ὑμῶν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς καὶ νὰ προσεύχεσθε. Εὐσεβεῖς εἶνε οἱ εὐεργετοῦντες τὸν πλησίον, τὰ ὀρφανὰ, τοὺς πένητας τοὺς ὁδοιποροῦντας, τοὺς ἐπαίτας....»

Οἱ λόγοι τοῦ Κορανίου τοῦ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἐλεημοσύνη γιὰ ν' ἀξιωθῇ νὰ πιῇ ἀπ' τὸν ποταμὸ τοῦ Παραδείσου τὸ μέλι καὶ τὸ γάλα ποῦ ἔρε.....

Κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ Μπαϊραμίου ἀγόρας ἓνα ἀρνί, καὶ τὴν πατσίαν του τὴν ἐχάρισε στὸν πτωχὸ γειτῶνά του Νουρεδίν. Ὁ πτωχὸς ἀφοῦ ἠὲχαρίστησε τὸν Ἰμπραήμ, πῆρε τὴν πατσίαν καὶ ἔφυγεν.

Τὴν ἄλλην μέρα ποῦ συνηντήθησαν οἱ δύο Τοῦρκοι, ὁ ἐλεήμων εἶπε στὸν ἄλλον: Καλὴ ἔταν ἡ πατσία;

—Καλὴ, τοῦ ἀπήντησε ὁ Νουρεδίν. Ὁ Μωάμεθ νὰ σὲ ἀνταμείψῃ...

Τὴν ἄλλην μέρα ποῦ ξάνα συνηντήθησαν πάλιν τὸν ρώτησε: Καλὴ ἔταν ἡ πατσία;

—Καλὴ, καὶ πάλιν τοῦ ἀπήντησεν ὁ πτωχός. Ὁ Θεὸς ἄς σὲ διαφυλάττῃ...

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ποῦ ξάνα συνηντήθησαν διεξήχθη καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς διάλογος: Καλὴ ἔταν ἡ πατσία;

—Καλὴ ἀπαντοῦσε ὁ πτωχὸς Νουρεδίν.

Τὸ αὐτὸ γινόμενον πολλὰς ἡμέρας, ὥστε ὁ πτωχὸς στενοχωρηθεὶς εἶπε στὴ γυναῖκα του: Γυναῖκα θὰ ξενιτευθῶ γιατί δὲν μπορῶ νὰ ξεμπιδέψω ἀπὸ τὸ γειτῶνά μου μὲ τὴ πατσία ποῦ μοῦ ἔδωκε,

Πέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ ὁ Νουρεδίν γυρίζει πλούσιος ἀπὸ τὰ ξένα, βρίσκοντας τὸν Ἰμπραήμ κατὰπτωχον καὶ ζητιανεύοντα τοὺς δρόμους. Ὁ Νουρεδίν ἐβγίλε καὶ τοῦ ἔδωκε δύο μετρίτια. Μιὰ μέρα τοῦ τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν, ὁ Ἰμπραήμ κατὰπληκτος: γύρισε καὶ τοῦ εἶπε: Γιατί μοῦ ἔδωκες τόσα πολλὰ Ἀγὰ μου!...

—Γιὰ νὰ σοῦ πληρώσω τὴν πατσία—τοῦ ἀπήντησεν ὁ Νουρεδίν—καὶ νὰ μὴν ἐξακολουθῇ νὰ μοῦ λῆς καὶ στὸν κάτω κόσμον ἀκόμη: «Καλὴ ἔταν ἡ πατσία»;

REMBRANDT

Ἀμστελέρδαμον τὸ 1606.

Ὁ μύλος εἶχε σταματήσει ἐκείνη τὴ μέρα ἡ γυναῖκα τοῦ μυλωνᾶ ἔφερνε στὸν κόσμον τὸν Ῥαμπράν ποῦ ἀργότερα ἔμελλε νὰ δεξάσῃ τὴν Ὀλλανδία. Ὁ φτωχὸς μυλωνᾶς μετὰ τὴν στοιχειώδη μόρφωσιν ποῦ ἔδωκε στὸ γιοῦ του, τὸν προώρισε γιὰ διάδοχό του. Γέρος πιά καὶ καχεκτικὸς δὲν μπορούσε νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐπιτήρησή του. Μάταια προσπάθησε νὰ πείσῃ τὸ γιοῦ του. Ἡ τέχνη τὸν εἶχε πιά παρὰ τοῦτο. Ἡ μεγαλοφυΐα ἔπρεπε ν' ἀκολουθῇ τὸ δρόμο ποῦ τῆς εἶχε χαράξῃ τὸ ἔνστικτον.

Ἀπὸ μικρὸς, στὸ κολλέγιον ἀκόμα, εἶχε μεγάλη κλήσιν στὴ ζωγραφικὴ προκαλώντας ἔτσι τὸ θαυμασμὸ τῶν καθηγητῶν του. Πολλὰς φορές τὸν παρατηροῦσε ὁ πατέρας του, γιατί παραμελῶντας τὰ μαθήματά του, ἔχανε τῆς ὥρας τοῦ ζωγραφίζοντος διάφορους πίνακες.

Σὰν βγῆκε ἀπὸ τὸ καλλέγιον ἀφιερώθηκε ὁλόψυχα στὴν τέχνην του. Κατ' ὅρθωσιν μετὰ τὴν ἐπιμονὴν του καὶ τὴν ἰσχυρά του θέλησιν νὰ γίνῃ ὁ πρὸς τὸν μέγας ζωγράφος τῆς Ὀλλανδικῆς σχολῆς.

Τὴν μεγάλην του φήμην χρεωστὰ εἰς τὴν πρωτοτυπίαν τῶν φωτοσκιάσεων· γι' αὐτὸ τὸν ἀπεκάλεσαν καὶ «διδάσκαλον τῶν φωτοσκιάσεων». Κατ' ὅρθωσιν νὰ ἐπιτυχάνῃ τοὺς σκοτεινοὺς χρωματισμοὺς τοῦ χωρὶς νὰ μεταχειρίζεται τὸ μαῦρον χρῶμα· ἔβαζε στὶς εἰκόνες του ἕνα κοκκινωπὸ χρῶμα καὶ ἔτσι ἔκανε στὶς σκιὰς τοὺς πολὺ διάφανους.

Καὶ ὅμως ἔμελλε νὰ δοκιμάσῃ, στὴ ζωὴν του, πολλὰς ἀπογοητεύσεις. Λίγες μέρες του, ἦσαν εὐτυχημένες. Κανένας δὲν μπορούσε νὰ νοιώσῃ τὸ ταλέντον του. Τὸ ἄστρο τῆς ζωῆς του πλησίαζε στὴ δύση του ὅταν ἄρχισαν νὰ τὸν

νοιώθουν. Ἐξῆς ἀπλοῖκά καὶ μὲ μεγάλη λιτότητα.

Ὁ Θεόφιλος τοῦ Γκωτιέ ἔγραψε κάποτε ἰὰ ἐξῆς γιὰ τὸ ἔργο Ῥαμπράν: Αὐτὸς ὁ μάγος τοῦ φωτὸς δὲν ἔχει μονάχα τὸ χάρισμα νὰ ζωγραφίσῃ εἰσὶν ὄντες ποῦ φαίνονται φωτισμένες, σὰν ἀπὸ πυροτέχνημα—σὰν νὰ ῥίχνῃ, καθὼς λένε, ντιουφεκὲς στὸ σκοτάδι—ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναπτύσῃ τὰ εὐγενέστερα συναισθήματα, σὰν τέλειος ἀνατόμος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Πάνω σὲ κοινὰ καὶ συνηθισμένα πράγματα καταρθῶναι, μὲ

τοὺς πρὸς λεπτοὺς χρωματισμοὺς ν' ἀπεικονίζῃ τίς πρὸ πολυσύνθετες ἀποχρώσεις τῆς ψυχῆς.

Ὁ Avmand Dayot πάλιν ἀναφέρει τὰ παρακάτω τρία χαριτωμένα ἀνέκδοτα σχετικὰ μὲ τὴν ζωὴν, τὸν χαρακτήρα καὶ τὶς ιδιοτροπίες τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη.

Μία φορὰ—στὰ πρὸς δύο σχολὰ χρόνια του—ἐπειδὴ δὲν εἶχαν μεγάλη πέρασιν,—ὅπως λέμε,—τὰ ἔργα του, διέδωσε πῶς πέθανε αἰρνητικῶς. Τότε ἔτρεξαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ ἀγόραζαν τοὺς πίνακες μὲ πρὸς μεγαλῆτερες τιμὰς ἀπὸ τὶς συνηθισμένες· καί τις βλέποντας πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τὰ μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ ποῦ ἔδαπανῶντο γιὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ἔργων τῆς..... ἐκλειψάσης μεγάλου φωτὸς τοῦ ἔτρεξε τὰ μάτια του μὴ πιστεύοντας πῶς μπορούσε νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο ἀναπάντεχο πρᾶγμα.

Ἄλλοτε πάλιν βλέποντας τὴ παραγνώρησιν τοῦ θέλησε νὰ φημιστῇ μονάχως του στὸ κοινόν. Ἐκανε λοιπὸν ἕνα πετυχημένον πορτραῖτον τῆς χαριτωμένης τοῦ ὑπηρέτριας καὶ τὸ ἔβαλε στὸ παράθυρον τῆς κουζίνας τοῦ σπιτιοῦ του. Οἱ νεαροὶ δανδῆδες βλέποντας τὴν... εἰκόνα στὸ παράθυρον καὶ πέρνοντάς τιν γιὰ τὴν ὑπηρετρίαν ἀρχισαν τὰ πειράγματα καὶ τὰ χαιρετήματα, ἀλ-

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

ΧΑ·Υ·ΜΟΙ

Ἀπ' τὰ ὑπερὰ τῆς φαντασίας (μ' ἀρπαγμένους, πετῶ δὲ κατὰ ἀναμνήσεις γλυκῆς, ἐνῶ οὕτως φύσης νὰ ριχτῶ δὲ (ναρκωμένος τρέχω δετῆς μάγισσας καὶ πλά- (νες ἀγκαλιὰς.

Θαροῦ πῶς βλέπω κατὰ ποῦ ἡ (θώρητα δὲν γλυκὸ ὄνειρον, ἐμπρός μου (νὰ διαβαίνῃ καὶ ἀπ' τὴ ψυχῇ μου ν' ἀχνο- (δύβῃ γλυκοφιλῆτα κείνον τὸ αἰθέριον τῆς μορφῆς (δου ἀγαπημένη.

Θαροῦ μετ' τὸ ξεψύχισμα αὐτῆς (τῆς πλάνης μέρας ὥρες, στιγμὲς πρωτοφύγες, πα (λῆες, νὰ ζωντανεύουν καὶ ἀπὸ τὰ κάδρα τ' ἀπειροῦ, (τῆς τωρινῆς χιμαίρας ἀπανεμίδι, ἐμέναμε, εἰρωνικὸ (ἀγναντεύουν.

ΔΡΟΣΟΣ ΑΝΙΜΟΣ

νὰ φημιστῇ μονάχως του στὸ κοινόν. Ἐκανε λοιπὸν ἕνα πετυχημένον πορτραῖτον τῆς χαριτωμένης τοῦ ὑπηρέτριας καὶ τὸ ἔβαλε στὸ παράθυρον τῆς κουζίνας τοῦ σπιτιοῦ του. Οἱ νεαροὶ δανδῆδες βλέποντας τὴν... εἰκόνα στὸ παράθυρον καὶ πέρνοντάς τιν γιὰ τὴν ὑπηρετρίαν ἀρχισαν τὰ πειράγματα καὶ τὰ χαιρετήματα, ἀλ-

λά..... καμμιά φυσικά απάντησις. Τὸ γεγονός τοῦ; ἔδωκε σὲ μ.α. ὑποψία· σὰν πλησίασαν καὶ πρόσεξαν κατὰ λαβὴν τὴ γκάφα τους.

Ὁ καλλιτέχνης εἶχε κερδίσει τὸ κόλλο, καὶ εἶχε γίνε· πλὴ πετ' ἰγνώστου. Τὸ Ἀμστελδάμιο περὶ πληροῦσαι· Ἡ παραγγελίαι στίδα στὸ ἀτελιὲ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, ποῦ κατ' ὥρθωσε μὲ τὴν φυσικότητα τοῦ ἔργου του ν' ἀπατήσῃ τὸν νόμο.

Ὁ Ἰβίο· πάλιν ὁ Avmand Dayot ἀναφέρει καὶ τὸ ἐξῆς σχετικὸν γὰρ τὴ ζωοφιλικὴ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ καλλιτέχνη Μιὰ μέρα ἔκανε τὸ πίνακα ἀπὸ πικρὴς μεγάλῃς οἰκογενείας στὰν ἔξαφνα μαθίνει· τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου τοῦ πιθήκου.

Ἡ πρώτη τ.υ. σκέψη ἦταν νὰ κάνῃ πρῶτα τὴ εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου τοῦ συντρόφου· ἀλλὰ ἔπρεπε πάλιν νὰ παραδώσῃ τὴν εἰκόνα τῆς οἰκογενείας. Αὐτὴν ὅμως ὑπόθεσιν τὸν ἀπασχολοῦσε πολλὴ. ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ικανοποιήσῃ καὶ τὴν ἐπιθυμία του, καὶ συνεπὲς νὰ φανῇ στοὺς πελάτας του. Ὁ χρόνος ἦτον τόσο λίγος, ποῦ δὲν τοῦ ἔφτανε νὰ κάνῃ δυὸ πίνακες.

Κάθισε λοιπὸν καὶ ζωγράφισε τὸν πίθηκό του μέσα στὴν εἰκόνα τῆς οἰκογενείας. Ὅταν ὅμως πῆγαν νὰ παραλάβουν τὴν εἰκόνα, τοῦ ζήτησαν νὰ σβύσῃ τὸν πίθηκον· φυσικὰ πῶς αὐτὸ δὲν ἔγινε καὶ ἔτσι ἔδωσε τὰ χρήματα πίσω καὶ κράτησε τὸ πορτραῖτο τοῦ ἀγαπημένου τοῦ πιθήκου.

Ἡ χάρις ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καλλιτέχνη Ραμπράν τὸν Ὀκτώβρη τοῦ 1669 στὴς ἡμέρας τῆς μεγαλητέρας φτώχειας του.



ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ἐνα θαῦμα στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, ποῦ θὰ ἀφίση ἐποχή! Τὸ μυθιστόρημα.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἐρωτας ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

«Ὡδὴν θαθεῖα ἁρμονία μαγεύουν τὴν ἁκοὴν μας οἱ τελευταῖοι λόγοι τῶν ἀποθνήσκόντων»

Σαίκεδπηρ

«Αἱ τελευταῖαι λέξεις τῶν ἀποθνήσκόντων, καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδήμιων εἶναι παράδοξοι».

Φροῦδ

Τοῦ μουσουργοῦ Μότσαρτ: «Ὡς ἀκούσω μὲν φωνὰν μουσικὴν.

Ὁ Λόρδος Βύρων: Τώρα πρέπει νὰ κοιμηθῶ.

Τοῦ μεγάλου Γκαίτε: Περισσότερον φῶς. Ὁ Βολταίρος πρὸς τὸν ἱερέα: «Ὡ! ἄφες με νὰ κοιμηθῶ ἐν εἰρήνῃ.

Νέλσων: Εὐχαριστῶ τὸν θεόν, ἔπραξα τὸ καθήκον μου.

Τοῦ Καθούρ: Ἐλευθερία ἐκκλησιὰ ἐν ἐλευθερίᾳ κράτει.

Ὁ Δάρβιν πρὸς τὴν σύζυγόν του: Μὴ χάνης κερδόν, πάρε μου αἷμα.

Τοῦ Σίρ Σέινολδ: Ὅλα τὰ πράγματα τῆς γῆς ἔχουν τὸ τέλος τους, ἰδοὺ καὶ τὸ ἱδικόν μου.

Ὁ Λόρδος Λέυτον: Χαιρετίσατε τὴν Ἀκαδημίαν.

Τοῦ Κουήν: Ἡθελα νὰ τελειῶναι αὐτὴ ἡ τραγικὴ σκηνή, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ ἐξέλθω μὲ ἀξιοπρέπειαν.

Ὁ Ἐπίσκοπος Κέρ: Γεννηθῆτω, Θεὲ τὸ θέλημα σου,

Ὁ Θωμᾶς Γρέιλ πρὸς τὴν παρισταμένην ἐξαδέλφην του: Μόλλη πεθαίνω.

Ὁ Κράδος εἶπεν: Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῇ.

Μιχαὴλ Ἀγγελος: Διερχόμενοι τὴν ζωὴν σκέπτεσθε πάντοτε τοῦ Χριστοῦ τὰ Πάθη.

Γεώργιος Δ' τῆς Ἀγγλίας: Ὡστε μὲ ἡπίτησαν αὐτὸ εἶναι θάνατος;



ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΡΟΜΟ

Ἡ δόξα ποῦ μεθαίει καὶ ζαλίζει τοὺς παλαιοὺς μαχητὰς καὶ πεζοπόρους τῆς Σερβίας, μέσα στὴν ἀχανῆ ἔκτασι τῆς Ἀλμυρᾶς ἐρήμου, ξεσπάει μὲ λύσσα καὶ κείνη σὲ μιὰ πραγματικὴ τοῦ ἐχθροῦ ἐκδίκησι.....

Μιὰ ἀτέλειωτὴ ἔκτασις χωρὶς δένδρο, ποῦ ξεωγραρίζονταν μὲ τὸ γκριζιοχρῶμα τῆς ἄμμου καὶ μὲ τὸ σταχτοπράσινο ξεροχόρταρο, ἔμοιαζε σὰν ἀλμυρῆ-κι ἀπὸ κείνο ποῦ βγαίνει πάντα στὴν ἀκροθαλασσιὰ, καὶ φαινόταν σὰν νὰ ἦ-ταν φτιαγμένη μὲ μιὰ μεγάλη τέχνη.

Δὲν φαίνεται τριγύρω ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα.

Μοιάζει μὲ τὸ καράβι ἐκεῖνο ποῦ ταξιδεύει μέσα στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, καὶ βλέπει γύρω του, μόνον τὸ στερέωμα.....

* *

.....Πάνω στὸ βαρὺ πρωῒνὸ ξύπνημα τοῦ ἡλίου, ποῦ μὲ τῆς ἀκτῖνες τοῦ ἁπλω-νε σιγὰ—σιγὰ χωρὶς βιασύνη καὶ σκέπα-ζε τὰ ὅσα ἔβλεπε γύρω του, ἔμοιαζε σὰν πραγματικὸ καμήνι ποῦ ἀρχίζει σιγὰ-σι-γὰ νὰ κουφοκαίγεται.

Ἀρχίζει τὴν πρωῒνὴ ἀνηφοριὰ του, σιγανὰ-σιγανὰ κι' ἀβάρετα, βαδίζει καὶ δυναμώνει ἀδιάκοπα τὴ φλόγα του ὅσο διαβαίνουν ἡ ἀργοκίνητες ὥρες τοῦ Αὐ-γούστου. Τρεμουλιαστὰ τρεμουλιαστὰ ἀπλώνει τὴ φλογερή του λαύρα μὲ τῆς καυστικῆς του ἀκτῖνες ποῦ διασταυρῶ-νονται σὲ μιὰ φλογερὴ διασταύρωσι μὲ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ ἐδάφους.

Περνοῦν ἡ μεσημβρινὲς ὥρες λαυρο-καυμένες. Τὸ καυστικὸ καὶ ἀνυπόφορο λιοπύρι ξαπλώνει τὴ θερμοκρασία του ποῦ κυμαίνεται περὶ τοὺς 40 βαθμοὺς.

Κυττάζει κανεὶς γύρω του καὶ νομίζει πῶς βλέπει καμμιὰν ἀόρατο πυρκαϊά.

Προχωρεῖ μὲ τὴν αὐτὴ ταχικὴ του καὶ θερμαίνει σιγὰ-σιγὰ τὴν ἄμμο, ὡς ποῦ νὴν ἀνάβει δυνατὰ, καὶ τὴν βράζει μέσα στὸ δωδεκάωρο πέρασμά του, καὶ χωρὶς βιασύνη πέρνει τὸν κατήφορο, καὶ γέρνει στὴ δύσι του, ποῦ τὸν περιμένει τὸ σούρουπο νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὸν τυλίξῃ μὲ τὰ βαρεῖα σκεπάσματα τῆς νύχτας, καὶ νὰ τὸν ἀναπαύσῃ ἀπ' τὴ με-γάλη του κόυρασι.

Οἱ πεζοπόροι βαδίζουν μὲ τὸ φοβερὸ ζάλισμα τῆς ζέστης καὶ μὲ τὸν ἀφθονο ἰδρώτα ποῦ χύνεται ἀδιάκοπα πάνω στὸ κορμί τους καὶ λυώνουν ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἐξάντλησι ποῦ τοὺς παραλύει τὰ γόνατα.

Χαράσσουν δρόμο στὸ δύσκολο βάδι-σμα τῆς ἄμμου, ποῦ φλέγεται ἀδιάκοπα καὶ ἀφίνουν πίσω τους ἓνα πυκνὸ σύνε-φο σκόνης, ποῦ δὲν βρίσκεται ἓνα ἐλά-χιστο φύσημα ἀέρος νὰ τὸ διαλύσῃ ἀπὸ τὴ θέσι του, καὶ στέκεται ἀκίνητο, καὶ πνί-γει τοὺς πεζοπόρους μαζὶ μὲ τὴ φλογε-ρὴ ἐκείνη ἀναπνοή ποῦ στεγνώνει τὸν λάρυγγα καὶ προχωρεῖ καὶ κáθεται μέσα στὰ πνευμόνια τοὺς ἀδιάκοπα.

Τὰ ζῷα φορτωμένα καὶ ἀγκωμαχιῶν-τα βαδίζουν καὶ κείνα βαρεῖα βαρεῖα καὶ μὲ σκυμμένο κεφάλι. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στέκονται μόνα τους, καὶ πέρ-νουν μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή ποῦ τὴν ξερ-νοῦν ξαφνικὰ ἀπὸ τοὺς ῥῶθωνας, μὲ μιὰ μεγάλη καὶ δυνατὴ ὀρμή, κυττάζοντας μὲ τεντωμένο κεφάλι τὴν ἀπέραντη ἐ-ρημο.....

Ὁ ἰδρώτας τρέχει ἀπὸ πάνω τους ἀ-διάκοπα. Φουρμάζουν ἀκατάπαυστα καὶ κινοῦν τὴν οὐρὰν τους καὶ λοξοδρομί-

ζουν μόνα τους πότε δεξιά ποτε αριστερά
πέρνοντας μαζί τους και τους οδηγούς
των που τὰ κρατούν, νομίζοντας πως θὰ
βρούν κάποια μικρή ανακούφισι.....

* * *

‘Η νύχτα είναι φοβερή!

Τὸ φλογερὸ καμῖνι τῆς ἡμέρας με-
ναβάλεται ἀπὸτομα σὲ μιὰ πραγματικὴ
νύχτα τοῦ Δεκέμβρη ποῦ τὸ ψυχὸς φθά-
νει 20 ὑπὸ τὸ μηδέν.

Κρῦο βγαλμένο ἀπὸ ξεθυμασμένα
χιόνια σὰν ν’ ἀρχίζουν ἢ ξεροπαγωνιές
καὶ τὰ ξεροβόρηα, ποῦ λιανίζει τὰ κορμιά
τῶν πεζοπόρων.

Κρῦο ποῦ τρέμουν τὰ σαγόνια καὶ
τουρτουρίζει τοὺς ἄστεγους μέσα στὴ
βοβερὴ καὶ ἀπέραντη ἐρημιὰ, ποῦ δὲν
κατοικοῦσε μήτε γκιώνης. Κρῦο ποῦ τὸ
νιώθει κανεὶς μόνον ἐπάνω στὴ βαρυχει-
μωνιά μὲ τὴν πὶδ δυνατώτερη του ἀνα-
τριχίλα. Κρῦο ποῦ διαβαίνει αὖ νὰ ὅλη
τὴ νύχτα πάνω στὰ κουρασμένα τῶν
κορμιά!.....

.....Βαδίζουν οἱ πεζοπόροι ὅλη τὴν
ἡμέρα χωρὶς νερὸ, καὶ τὸ βράδυ σταμα-
τοῦν νὰ διανυκτερέψουν χωρὶς φωτιά.
Σταθμεύουν κατάκοποι καὶ κατεξηντη-
μένοι στὸ ὑπαιθρον καὶ μένουν ἄστεγοι
ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ στήσιμο τοῦ ἀντισκήνου,
γιατὶ, ὄχι μόνον δὲν βρισκόντουσαν ξυ-
λα γιὰ πασσαλίσκοι καὶ πέτρα γιὰ νὰ
χτυπήσουν τοὺς πασσαλίσκους, ἀλλ’ οὐ-
τε καὶ ἔδαφος διὰ νὰ στερεοποιήσουν τὸ
ἀντίσκηνο.

Ξαπλώνουν τυλιγμένοι στὴ μισὴ τους
κουβέρτα καὶ λουφάζουν κουβαριασμένοι
καὶ περιμένουν ἀνυπόμονα τὸ διάβα τῆς
φοβερῆς νύχτας, ποῦ περνᾷ ἄγρια καὶ
φοβερὴ λιανίζοντας τοὺς πεζοπόρους
καὶ ἀφίνοντάς τους στὴ μνήμη ἑνα ἀξέ-
χαστο παρελθὸν γεμᾶτο ζωγραφιὲς ἀπὸ
ἀφάνταστες κακουχίες.

‘Η νύχτα ἐκείνη ποῦ διαβαίνει ἄγρια
χωρὶς βιασύνη δυναμώνοντας τὰ κρῦα

τῆς πάνω στὸ χάραγμα καὶ ξεσπώντας
πάνω στὸ ξεψύχησμά της στῆς πὶδ δυ-
νατὲς φοβέρες σβύνει σιγὰ—σιγὰ καὶ
διαλύεται μὲ τὸ ξύπνισμα τοῦ ἡλίου.

* * *

.....Τὸ κρῦο τῆς χαρραγῆς ἀναγκάζει
τὸν πεζοπόρο νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ συνε-
χίσῃ κουρασμένα τὴν πορεία του σὲ κεί-
νη τὴν ἀνατολικὴ κατεύθυνσι ποῦ τοῦ
δίνουν.

Πέρνει τὴν ἐφεδρική του τροφὴ ποῦ
τοῦ παραχωρεῖ ἢ ὑπερεσία, κρεμάει στὸν
ὄμο του τὸ ἄδιο παγούρι του καὶ βαδί-
ζει μὲ τὴν ἴδια ταχτική τῆς προηγούμε-
νης.

Πορεία ἀγωνιώδης καὶ μαρτυρική!

Πέρνει κατεύθυνσι γιὰ τὸν ἐχθρὸ,
ποῦ τὸ ἔχει βάλει στὸ φευγιδ, καὶ φεύ-
γει, μακριὰ, καὶ ὀπισθοχωρεῖ, καὶ ἀπο-
μακρύνεται ἀπὸ τὸ κυνηγητὶ τοῦ ἐχ-
θροῦ του.

Βιάζει τὸ βῆμα τοῦ περίφανα μέσα
στὴν ἀκατοίκητο ἔρημο καὶ προχωρεῖ
πέρνοντας τὸ δρόμο τοῦ μόνου ἐκείνου
καὶ περίφανου νικητοῦ Μεγάλου Ἀλε-
ξάνδρου, προσπαθώντας νὰ τὸν μιμηθῇ,
λύνοντας κ’ αὐτὸς τὸ «Γόρδιο δεσμό!»

ΘΕΝ·ΑΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Σὲ κάποια συνκλαστική ποῦ παρευρίσκειτο
καὶ ὁ διάσημος φιλόσοφος Φοντενέλλος, προέ-
βλεπον διάφορους παραδόξους ἐρωτήσεις, μετα-
ξὺ τῶν ὁποίων ἡ παραδοξότερα ἦταν ἡ προτα-
θεῖσα ὑπὸ τῆς αἰκοδεσποίνης: «Ποία διαφορὰ
μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐνὸς ὁρολογίου;» Ὁλεὶ ἀπό-
ρησαν περὶ τῆς ἀπαντήσεως· ἀλλ’ ὁ Φοντενέ-
λος σηκωθείς ἀπήντησεν: «Ἡ ὑπάρχουσα ὁ α
φορὰ κυρία μου εἶναι διὰ, τὸ μὲν ὁρολόγιον
μᾶς δείχνει τῆς ὥρας, ἐνῶ οεὶς μᾶς κάνε
τε νὰ τῆς λησμονώμεν.»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ὁ διάσημος Ἰταλὸς ἠθοποιὸς Νοβέλλι ἐφημίζετο διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀφηρημάδα του. Μὰ ἡ ἐρανέληση μόνησε προτοῦ δγῆ εἰς τὴν σκηνὴ νὰ ἐβάλῃ τὴν χονδρὴ χρυσὴ καδένα του, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ παίξῃ ἕνα πρόσωπο ποῦ καντήτη σὲ στήν τελευταία φτώχεια. Ὅταν λοιπὸν σὲ μιὰ στιγμή τοῦ δράματος ἐφώνησε: Παθαίνω, παθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. Θεέ μου! Καὶ ἔνως γαβρίζε ἀπὸ τὸ ὑπερῶς: Μὰ δὲν πᾶς, χριστιανέ μου, τὴν καδὴν σου στὸ ἐνεχυροδανε στήριον;

—Εἶναι ψεύτικη! Εἶπεν ὁ Νοβέλλι μὲ ἐπομότητα.

* *

Μίαν ἡμέραν ἕνας ἄγγλος ἀκραιφνὴς θαυμαστής τοῦ μεγάλου Βολιαίρου ἐζητεῖ μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν ἴδῃ. Ὁ Βολιαίρος ἐνοχλούμενος ἐκ τῶν συχνῶν ἐπισκέψεων τῶν θαυαστῶν του ἐμήνυσε διὰ τοῦ ὑπηρέτου του εἰς τὸν ξένον ὅτι ἀσθενεῖ. Ὁ Ἄγγλος διετύπωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἴδῃ ἔστω καὶ κλινήρης. Εἶπέ του, λέγει ὁ Βολιαίρος, ὅτι ἀπέθανον. Ὁ Ἄγγλος ἀπῆντη σεν ὅτι καὶ νεκρὸν ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἴδῃ. Πες του, λέγει ἔξω φρενῶν τότε ὁ σοφὸς, ὅτι μὲ πῆρε ὁ δ' ἄβολος.

* *

Ὁ Γκλύκ μίαν ἡμέραν ἦταν εἰς τὸ σπίτι τῆς περιφύμου ὑψηφώνου Ἀρνου καὶ ἐδοκίμαζεν ἕνα πέρος μελοδράματός του. Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἐμπῆκε ὁ πρίγκηψ Χέννιν. Ὁ Γκλύκ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτὸν ἐξηκολούθησεν τὴν δοκιμὴν. Ὁ πρίγκηψ θυμωμένος τοῦ εἶπεν: Ἡ Γαλλικὴ συνήθεια εἶναι νὰ σηκώνεται κανεὶς, ὅταν μπαίῃ κάποιος, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ προσωπικότητα.

—Ἡ Γερμανικὴ συνήθεια, ἀποκρίθηκε ψυχρικῶς ὁ Γκλύκ, εἶναι νὰ σηκώνεται κανεὶς εἰς τὰ πρόσωπα ποῦ ἐκτιμᾶ.

* *

Μίαν ἡμέραν ὁ Χάνεμαν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν διοικητικῶν, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς πλυσίου λόρδου ἀσθενοῦς. Ὁ ἱατρὸς χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν του τὸν ἐξήτασε, τὸν ἠχοράσθη καὶ τέλος τοῦ ἔθεσε ἕνα φιαλίδιον: Ἀναπνεύσατε! —εἶπεν, —καὶ σὲ λίγο: ἔχει καλῶς, ἐθεραπεύθητε.

Ὁ Ἄγγλος κατὰπληκτος ἠρώτησε: Πόσα σῆς ἀφείλω;

—Χίλια φράγκα, ἀπῆντησε ὁ ἱατρὸς.

Ὁ λόρδος ἀπικθὴς, ἔλαθεν ἐκ τοῦ θυλακίου

του γραμματίον πεντήκοντα [λίρων, τὸ ἔφερεν ὁ δ' τὴν ρίνα τοῦ ἱατροῦ λέγων: Ἀναπνεύσατε!.... ἔχει καλῶς!... ἐπληρώθητε.

Ὁ Μότσαρτ ἐπερπατοῦσε ἕνα ἀπόγευμα εἰς τὰ περὶχωρὰ τῆς Βιέννης, ὅταν εἰς τὸν δρόμον εἶδε ἕνα πτωχόν. Ἰὸν ἐλυπήθη, ἐκύτιζε τὴν τσέπη του, ἀλλὰ δὲν εἶχε λεπτὰ.

—Ἐλα μὰζὺ μου, τοῦ εἶπε, εἰς τὸ μαγαζὶ ἐκεῖνο.

Ὁ πτωχὸς τὸν ἀκολούθησε. Ὁ Μότσαρτ ἐκάθησεν εἰς ἕνα τραπέζι, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ μουσικῆς καὶ ἔγραψε κάτι. Ἐπειτα τὸ ἔδωσε εἰς τὸν πτωχόν καὶ τοῦ εἶπε: Πήγαινε αὐτὸ τὸ κομμάτι εἰς τὸν μουσικὸ ἐκδότη μου. Καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσίν του.

Πράγματι ὅταν τὸ εἶδεν ὁ ἐκδότης, τοῦ πλήρωσε εἰκοσι ναπολεόνια, διότι αὐτὴ ἦτο τότε ἡ τιμὴ ἑνὸς δόλς τοῦ μεγάλου μαέστρου.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Οἱ κάτοικοι τῆς Λουβαίν φημίζονται διὰ τὴν εὐγένειάν των. Ἀναφέρετε ὅτι σὲ κάποιο γεῦμα ἐμπῆκε μετὰξὺ τῶν προσκεκλημένων καὶ ἕνας παράσιτος. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ οἰκοδεσπότης ὠδήγησεν ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους, εὐχαριστήσας αὐτοὺς θερμότατα, γιὰ τὸ τοῦ ἔκταναν τὴν τιμὴν νὰ δεχθοῦν τὴν προσκλησίαν του. Θερμότερα ὅμως ἀπ' ὅλους ἠὲ εὐχαρίστησε τὸν....παράσιτον, γιὰ τὸ «ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γεῦμα, χωρὶς καὶ νὰ ἔχῃ προσκληθῇ!»

* *

Ὅταν ὁ Μαλιζέρμπ προσήρχετο εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον μᾶλλον διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν βεβαίαν εἰς θάνατον καταδίκην του παρὰ διὰ ν' ἀπολογηθῇ ἀνεβαίνων τὴν σκάλα ἐσκόνταψε.

—Κακὸς οἰωνὸς, εἶπεν ὁ ἄρχαῖος Ῥωμαῖος δὲν θὰ ἐξηκολούθῃ τὸ δρόμο του, ἀλλὰ θὰ γύριζε στὸ σπίτι του.



Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«....Ὁ Γιώργος, ἕνας νέος ὁτωχός, μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων του, πούλησε τὸ μικρὸ κτηματάκι, ποῦ τοῦ ἄφιδαν, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τις μουσικὲς σπουδὲς του στὸ Ὡδεῖο. Ὅταν τελείωσαν τὰ κοῦματα τραβήχτηκε στὸ ἐργηρικὸ ὀπιτάκι τοῦ χωριοῦ του....Κάποιο ἀπόγευμα, ἐνῶ ἐκτελοῦσε ἕνα κομμάτι τοῦ Βάγνερ, ἕνα γκρουπ ἀπὸ τοὺς παραθεριζόντας ἐκεῖ πληθύνον νέους καὶ νέας πλουσίων οἰκογενειῶν, μπῆκε καὶ τὸν δυνεχάρη γιὰ τὴν ἄψογη ἐκτέλεσιν τοῦ κομματιοῦ.. Ἡ γνωριμία τους, μὲ τὴν ὥραια ἀρχοντοπούλα Δώρα καὶ ἡ πρωτοφανὲς συγκίνησιν, ποῦ καὶ οἱ δύο ἐνοιῶσαν στὸ ἀντικρίδιμά τους, ἐτάθηκε ἡ ἀφορμὴ τοῦ ψυχικοῦ τῶν δαδῶν τῆς δραδυὰς ἐκείνης....)

* *

Ἀλλὰ, πὼς μπορούσε ποτὲ ἕνας νέος, ποῦ ἡ ζωὴ του στὸ χωριὸ καὶ παντοῦ ἦταν τόσο αὐστηρὴ καὶ δὲν εἶχε δώσει σὲ κανένα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατακρίνῃ γιὰ ἐρωτόληπτο, παρὰ ξαίλουθοῦσε νὰ ζῇ στὴν ἀφάνεια βουτηγμένος στοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς τέχνης του; πὼς μπορούσε ποτὲ νὰ στενάζῃ γι' αὐτὴν, ἢ νὰ τὴν προσάλλῃ μὲ ἔνοχο βλέμμα;

Ὡ! ὅλα αὐτὰ θάταν ἀπλὲς ὑπόνοιες τοῦ ὑπερήφανου ἐγωῦσμοῦ της! Μὰ γιατί πάλι ἡ καρδιά της χτύπησε τόσο, λὲς καὶ ἐνοιῶσε τὸν πόνο του; γιατί συγκινήθηκε τόσο; γιατί ξεμακρύνθηκε μὲ βία καὶ ἡ φωνὴ της γιατί πνίγηκε μέσα της, τόσο πρὶν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀπκνήσῃ; Προσπάθησε νὰ διώξῃ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς, καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια ν' ἀποκοιμηθῇ μὰ τοῦ κάκου, ὁ νοστήτης πετοῦσε γύρω στὸ νεό.... Πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ προσπάθησε ν' ἀφοσιωθῇ στὴν ἀνάγνωσιν. Χαμένος ὁ κόπος ὄνοσε διψασμένος ριχνόταν στὸ ἀδιάκοπο θύμημα τοῦ νέου.... Ὡ! Θεὲ τί ἦταν αὐτὸ τώρα;

Σηκώθηκε καὶ βγήκε στὸν ἐξώστη· τὸ δνεϊρόσκιμα τῶν ἀστρῶν στὰ χάθη τὴν ἔκαναν νὰ ριγῇ ἀπὸ παράδοξες σκέψεις....

III

Τὸ πρωτὶ, ὁ Γιώργος, σηκώθηκε μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ καὶ γιομάτο μαυρὲς ἰδέες· τὸ χθεσινὸ δράδυνο ἐπισόδειό του, μὲ τὴν ἀρχοντοπούλα, τοῦ ἔφερε μεγάλην ταραχὴ καὶ τὸν ἔκανε νὰ μὴ κλήσῃ μὰτι δλὴ τὴν νύχτα.

Σκέφτηκε τόσο, βασάνισε τὸ νοῦ του καὶ κατέληξε πὼς, ἡ γλυκειὰ ἀρχοντοπούλα μὲ τὰ δλόμαυρα μάτια, τοῦδωσε, κι' αὐτοῦ, νὰ καταλάβῃ τὸ ἄνισο τῆς θέσης; τῶν μὲ τὸ μεδίσμα ἐκείνο τὸ γιομάτο εἰρωνίας.

Ἀλλὰ, μήπως αὐτὸς ζήτησε τίποτα; γιατί νὰ τὸν προσβάλῃ;

Πῆρε στα χέρια τὸ βιβλίο καὶ προσπάθησε ν' ἀποσχολήσῃ τὸ νοῦ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεχάσῃ τὸ ἐπισόδειο. Μὰ τοῦ κάκου!

Τὰ δαχτυλά του γλιστροῦσαν ἀτονα καὶ τὸ δρεξάρι εἶχε πάφει νὰ πέρῃ πνοὴ τώρα.

Τὸ ἔριξε μὲ θυμὸ καὶ σηκώθηκε νὰ βγῇ στὴν ἐξοχὴ· μὰ καθὼς δημάτισε, τὰ μάτια του πέσανε, σ' ἕνα ἄσπρο ἀντικείμενο. Ἐσκυψε καὶ τὸ πῆρε.

Ἦταν ἕνα μικρὸ γυναικεῖο μαντυλάκι, μὲ ῥόδινο ἄζοο καὶ πλημμυρισμένο στὸ ἄρωμα. Τὸ ἔφερε στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἐξέτασε. Στὴν μιὰ γωνιὰ του ἦταν κεντημένο ἕνα μικρὸ Δ. Νὰ ἀνῆκε τάχα στὴ Δώρα; Ὡ! ὅσο γιὰ τὸ δὲν εἶχε καμιά ἀμφιβολία γιατί, ἄλλῃ ἀπ' τις κοπέλες, ποῦ τοῦ συστήθηκαν χτὲς τὸ βράδυ καμιάς τὸ ὄνομα δὲν ἀρχίζε ἀπὸ Δ. Μὰ, πὼς δρέθηκε χάμα; δέβαια ἡ κόρη δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἀφίση! Τότε θὰ τῆς ἔπεσε.

Ἀποφάσισε, μὲ πρώτη εὐκαιρία, νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ καὶ δάξοντάς το στὴν τσέπη του βγήκε ἔξω.

Ἡ πρώτη ἀχτίνας τοῦ ἡλίου, ποῦ πρόβελναν στ' ἀνατολικά χάθη κι' οἱ ἀπότολμες λαλιές τῶν πουλιῶν, π' ἀναπάλλονταν μαγευτικὲς στὸν ἀγέρα, τοῦ συνεπῆραν τις σκέψεις, τις θλιβερὲς, ποῦ τὸν δασάνιζαν καὶ μοίραζαν στὸ εἶναι τοῦ ἕνα ὥραιου ὄντος περασμένης ἐποχῆς· τότε, ποῦ παιδάκι ἀκόμα, μὲ δίχως πλᾶνες σκέψεις κούφιας δνειροπόλησης περιπλανιόταν στὰ σκιερὰ ρουμάνια καὶ στὸν πλατὺ κάμπον σὰν εὐτυχισμένο πουλί.

Ἀλήθεια! πόσο πόθησε τώρα τὴν περασμένη ἐκείνη ἐποχὴ τὸ ἀμέριμνο νοῦ καὶ τῶν ἀθῶων δνειρῶν τῆς προσηβικῆς ἡλικίας! Ὡ! ὅσα χρόνια καὶ νὰ περάσουνε, ἡ γλυκειὰ νεότης θὰ νοσταλγεῖται αἰώνια!

Ποτὲ ἕνας ἄνθρωπος δὲν θὰ ξεχάσῃ τὴν γλυκειὰ ἐκείνη ἐποχὴ, ποῦ τόσο ῥ' ἔδινε φαντάζονταν τὴ ζωὴ καὶ ἔπλεκε χρυσάδνεϊρα μέλλοντος.

Βιάζεται κανεὶς γιὰ νὰ γίνῃ μέγας, νὰ δοκιμάσῃ τὴν ζωὴ μὰ σὰν μεγαλώσῃ, γιατί ποθεῖ τὴν περασμένην παιδικὴν ἡλικία;

Εἶναι μυστήριον ἡ καρδιά;

Ὁχι! Ἡ διάψευση τῶν δνειρῶν της προκα-

λει την επιπολαιότητα.

"Ετσι και ο νέος μας" πόσες φορές δεν έπλανε τα όνειρά του! πόσες φορές δεν νοσιάλλγησε την ανδρική ηλικία! και πριν ακόμη την νοιώσει, άρχισε να αισθάνεται τις πίκρες της και ξαναγεννούσε τώρα σε κείνη την εποχή, που πριν νοιώσει τις απογοητεύσεις ζούσε ευτυχισμένος και ξαναζούσε τώρα με το ξύπνημα της φύσης, το ξύπνημα της πρωτιάς ζωής του όταν ξαφνικά μια γνωστή του φωνή τον κατακλύησε στην όνειρε-διαλύτρα προχρηματικότη. Γύρισε και κύταξε ξαφνισμένος. Ήταν ένας φίλος του, που ήντουσαν συμφοιτητάι στα παλιά χρόνια, κάτου στην Αθήνα. "Ο νέος λίγη ψηλότερος απ' το Γιώργο και πολύ αδύνατος, γυρνούσε στην έξοχή. Είχε ρθει τελευταία στο χωριό για ξεκούρασμα, γιατί σπούδαζε νομικά. Μααυτός, αντί να ξεκουράζεται, ξεκλουθούσε το διάβασμα για τις προσεχείς εξετάσεις και κλιόνταν δλάχ ερες μέρες σπίτι του, και χονόταν όλωςδιόλου από το; γνωστούς του.

Δυό φορές στο διάστημα της διαμονής του στο χωριό, είχε επισκεφθεί το Γιώργο· μα ή επισκέψεις, ήταν βιαστικές, γιατί αποροφημένοι στις μελέτες τους, ξεχνοιώντουσαν σχεδόν από φίλοι. Μα τώρα τελευταία, οι γκιτροί είχαν άπγορέψει στο νέο την ανάγνωση, και το; είχαν επιβάλει πρωϊνούς περιπάτους και ανάπαψη, όσο μπορούσε, γιατί είχε γκιχτεί από υπερκόπωση. Κι' έτσι, κάθε πρωϊ ο νέος τριγυρνούσε στην έξοχή και έτσι έλαχε ή συνάντησή των δυό φίλων. "Ο Γιώργος σαν τον αντίκρουσε έτρεξε και το; έσφιξε θερμά το χέρι, μα και στο Νίκο δεν ήταν λιγότερη ή συγκίνηση στη θύμηση των περασμένων τους.

—Είσαι καλά Γιώργο;

—"Οχι και τόσο· σεις;

—Κι' εγώ δεν νοιώθω τόσο καλά· είμαι λιγάκι αδιάθετος αυτές τις μέρες! "Αφες δα που είμαι υποχρεωμένος να γυρνά πρωϊ πρωϊ στην έξοχή και μήπω, να πής βρίσκει κανείς καμμία χάρη εδώ στο χωριό!

—"Ω έχεις πολύ άδικο φίλε μου! ή έξοχή είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να ξεκουράσει το πνεύμα μας και ν' απαλύνει τον κόπο μας κι' όταν μάλιστα μάς ξαναθυμίζει την παιδική μας ζωή!....

—Λέν μπορεί, παρ' να μάς μεταβάλλει εις παχείας αγελάδας το; Φκρω! ω και μένε Γιώργο διαρκώς με τας όνειρ-πολήσεις σου. "Ο ίδιος πάντα θα είσαι!...Είναι καιρός παιδί μου, ν' άφισουμε αυτά τα κενά πράγματα και να άγογληθομε στο σκληρό άγώνα της ζωής. Σ' το δλάχιστον έπρεπε να το έχης καταλάβει μέχρι σήμερα, άφου τόσες φορές έχεις

δοκιμάσει την ζωή· άφες πια αυτά Γιώργο. αι·α όεν φέρουν κανένα άπο·έλεσμα και θα σε άαγιάσουν να περάσης άπαράτρητος στο όρομο της ζωής μας. Πόσες καρδιές!.. Λεπτές, ρωμαντικές, έδουσαν μέσα στη στάχτη των όνείρων τους! και τί έκαναν; μηδέν! Το ξέρες πολύ καλά και σο; το ξαναλέγω φίλε μου, άν ξεκλουθήσουμε έτσι, έτσι και θα σόόσουμε.

—Σε δίκαιω πως ένας σπουδαίος μελετητής της ζωής, δεν θα μπορούσε να τα άναπύη έτσι· δύναμαι να σε συγχωρώ, κύρι·...σπουδαίε!

—Λέχομε τα ειρωνικά σου συγχαρητήρια, αλλά υπό ένα όρον!

—Λέχομαι.

—Να σο; άποδείξω άμέσως, ότι και σο; ό ίδιος, κατάλαβες την άπάτη σου!

—Λέγε.

—Πρό όλίγου, δημάτιζες δουτηγμένος σε σκέψεις· έτσι δεν είναι; ποτέ σο; δεν έόγινες στην έξοχή, παρ' είχες άφιερώσει τις ώρες σου στο βιολί σου και περνούσες μικρά απ' τον κόσμο· μα ήρθε στιγμή που τ' άφισες πια και γυρνάς μονάχος, στενωχωρημένος, σαν να σο; συμβάλει κάτι. ρίχτηκες σε σκέψεις και περναίς ώρες τώρα.

—Και πώς; το; ένοιωσες αυτό;

—"Ω θέλει και άλλαι! πρώτα πρώτα, ό τόπος της φωνής σου, το θύμημα της παιδικής μας ζωής, καθώς μου είπες, είχατε άφοσιωθεί έ·ει κάτω άπόρροια...κάποιος λόγος! σας φώ·νεξ και ξαναγυρήσατε στα λογικά σας άμέσως τότε οχηματίστηκε στα μάτια σας μα· κουρασμένη άναλαμπή της πραγματικότητας· τίποτε άλλο!

—"Εχεις δίκιο.

Λέν θέλω να έχω δίκιο. γιατί θα θεωρήσης τον έκυτό σου προσβέβλημένον από την συζήτηση στην όποια σο; άποδείχνουν τό ένάντιο για όρθο και δεν θέλω να σε λυτήσω· θέλω μονάχα να σε κάνω να με νοιώσης Γιώργο, τι θέλω να πω. Πάρε ένα παράδειγμα· κύτταξε αυτό; το;· νέους με τίς νέες έχει κάτω. Το; βλέπεις· αυτοί λοιπόν φαντάζονται πως ξεχωρίζουν απ' το; ανθρώπους, γιατί τα όρηξαν έτσι μα και γλεντούν μέσα στην νωθρή ζωή το; πλεύ του. Ποτέ δεν ένοιωσαν τί θα πη ζωή από την όψη της, μα όλα αυτά όμως, είναι πιο ευτυχισμένοι από μάς το; σπουδαστάς της ζωής. "Αφάισε ό τους τα πλούτη και τότε θα όης τα γλυκα τους; όνειρα να χάνονται μέσα στην πιο μεγάλη τραγικότητα! Έτσι και σο;, άφιερώθηκες μέσα στην νωθρή ζωή της φαντασίας σου λές κι' ήσουν βασιληάς με το βιολί σου:

(Άκολουθεί)

ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

«Η Μάλδα ανέδθηκε πεταχτή στο αυτοκίνητο. και κάθησε σ' ο Βολάν. Πέρασε τη μεταξωτή σάρκα της διπλές φορές στο λαιμό και ύστερα γύρισε στο συνιρόφο της και είπε:

—Νομίζω Μισέλ πώς δεν σε φοβίζεται ή ταχύτης!....

«Ο κομπόζ νέος τράβηξε το τσιγάρο του και κούταξε χαμογελώντας!...

Το μοτέρ άρχισε να δουλεύει σιγά—σιγά, ύστερα πιο δυνατά και τέλος άφέθηκε λεύτερο. Ένας τρηνιαγμός έσμιξε και τους: δυο και τ' αυτοκίνητο πετάχτηκε ξαφνικά, πούκανε το νέο να ψιθυρίσει γλυκά:

—Είσαι πολύ δρμητική Μάλδα!

«Η κόρη χαμογελώντας με φιλαρέσκεια ξαπλώθηκε πιο αναπαυτικά στο κάθισμα και στήριξε με προσοχή το βλέμμα έμπρός, χωρίς να δώσει προσοχή στα λόγια του.

Περνοδσε με ιλιγγιώδη ταχύτητα μέσα απ' το πλήθος του κόσμου και των αυτοκινήτων, που κατέκλιζαν τον πολυσύχναστο δρόμο των Βερσαλιών.

Τα λεπτά χέρια της διηύθυναν με ακρίβειαν το θαλάν ένω τα χαριτωμένα μικρούλικά ποδαράκια της άνεδοκατέβαιναν με χάριν πάνω στο ντεμπραγιάζ και στα φρένα. «Ο Μισέλ θαύμαζε κάθε λίνημα του άγαπημένου εκείνου πλάσματος που κρατούσε τη ζωή του στα χέρια της; και χαμογελούσε με τη σκέψη πώς κρατούσε την καρδιά της; «Ήτανε δέδικτος πια γι' αυτό. «Η συμπεριφορά της, απεναντί του, χθες μέσα στο σαλόνι της; υποδοχής τον έκανε να έλπιζε κάτι» και μάλιστα, όταν η κόρη του διατύπωνε με σοβαρότητα τα λόγια αυτά: «Είσαι δέδικτος πώς με αγαπά πραγματικά!». Τότε ένοιωσε πώς μπορούσε να έλπιζε πολλά πράγματα. Το σωστό είναι πώς; ποτέ δεν της είχε δώσει να καταλάβω τίποτε.

«Α! έχει αυτή την άρχη ο Μισέλ στη ζωή του: Ποτέ, για όλο το κόσμο, δεν θα ήθελε να γίνεται φορτικός όπως ο Ζοσέφ. Και να! μόν αυτός ήξερε να καθιστά την φορτικότητα του χαριτωμένη με τ' τρυφερό ύφος, που χαρακτηρίζει τους νέους των σαλονιών, αλλά στο βάθος είναι ένοχλητικός όπως ο Ζοσέφ, άδιάφορο άν—πως; είπαμε—τα καταφέρνει να είναι θεληματικός.

«Ο Μισέλ είναι ειλικρινής χαρκτηήρας προτιμά να προσβληθή με τον πιο άπότομο τρόπο

παρά να χαρακτηρισθή έτσι. Τώρα, όσο για τη Μάλδα, δικαιωμά της είναι σαν παριζιάνα, να άρέσκεται σ' όποιουςδήποτε χαρκτηήρες» άς μιλή με το Ζοσέφ, άς βρ'σκει χίρι στα λόγια του» αυτό δεν τον ενδιαφέρει τον Μισέλ! Βρίσκει μάλιστα στα λόγια τους κάποια προσωπίδα ένν άπατηλό περίβλημα πολύ έξεμακρο από την ειλικρίνεια, αυτό τον κάνει ιδιαίτέρως ευτυχισμένον, γιατί διαβλέπει το μυριότο χωρισμό τους όπως κι' έγινε. Νά όπως τις πρόσλεις ή Μάλδα ήταν πολύ ψυχρή κείνη την ήμέρα σε όλους, με σαν δέχτηκε αυτόν, το σωστό είναι πώς φέρθηκε πολύ ευγενηκα μαζί του, άπόδειξε πώς εκτιμά το χαρκτηήρα του... και τις όμως έπιφυλακτική ή κάπως!

... Χθες το άπόγευμα, την έπεσκέφηη όπως πάντα. Συζήτησαν για άσχετα πράγματα στην άρχη και τέλος της διατύπωσε ξερά και... με χωρίς προλόγους: «Μάλδα σε άγαπώ... Τον κούταξε παραξενεμένη ύστερα μάζεψε τα φρούδια και είπε: «είσαι δέδικτος;» Ναι....

Χωρίστηκαν άμέσως. Πήγε ταρκαγμένη στο σπίτι του και έμεινε ξάρυπνος ως την αύγή. Σήμερα το πρωί έλαβε ένα μπιλιέτο της που τον προσκαλούσε να καέδουν, το άπόγευμα μαζί, ως στο δάσος. Πήγε, σιωπηλός, ακριδώς στην ώρα του ραντεβού...

.... «Ήταν εομνη τυνένη με έλαφρό μαυρο, μεταξωτό. φόρεμα και με κυδνο στο χαριτωμένο κεφαλάκι της. Την χαίρετησε σοβαρός. «Η Μάλδα τοβριξε πλαϊνή ματιά και κάθησε στο βολάν κάθησε κι' αυτός πλαϊ...

Το αυτοκίνητο τρέχει στην ήξοχήν και ο νοός του Μισέλ τρέχει κι' αυτός στα χθεσινά. Σε μια στιγμή ή Μάλδα τον κυτάζει χαμογελώντας: τον βλέπει που την θαυμάζει και τον κατηπλήσει δίνοντας πιο δυνατή ταχύτητα στο φρενιασμένο μοτέρ....

Το μυριόμετρο φτάνει στα έκκτον είκοσι. «Ο Μισέλ άνοίγει διάπλατα τα μάτια και χαμογελά μαζί της. «Η νέκ ρωτά:

—Φοβάσαι;

—Σιμά σου ξεχνώ κάθε κίνδυνο ...

«Η Μάλδα κολαεύεται και μη πιστεύοντας στα λόγια του, ξανασωτά, πέρνοντας τα μάτια από μπρός και σιηρίζονα; ιά λένω του:

—Άληθινά! Μισέλ λοιπόν δεν φοβάσαι το θάνατο μαζί μου;

Και εξακολουθεί να το κυττάζει άδιαφορόντας τάχα στη φορά του αυτοκινήτου, που

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἡ κοινὴ μελάνη γίνεται μελάνη τῆς κόλλας ἂν προσθέσετε μέσα λίγη γλυκερίνη,

*
**

Λάβετε ἐν τεμάχιον λευκοῦ χάρτου ἀλείψατέ το βούτυρον, τυλίξατέ το καὶ βάλετέ το εἰς τὴν φωτιάν. Ἄν τὸ βούτυρον εἶναι καλὸν ἢ ὁσμὴ θὰ εἶναι εὐχάριστος, ἂν ἐφθαρμένον ἢ νοθευμένον ἢ ὁσμὴ θὰ εἶναι δυσάρεστος.

*
**

Τὰ λεμόνια διατηροῦνται ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον ἀνανεοῦται καθ' ἑβδομάδα. Πρέπει ὅμως νὰ μὴν εἶναι ἐντελῶς ὠριμα, οὔτε κτυπημένα.

*
**

Αἱ φιάλαι ἐξ ἐλαίου ἢ ἄλλων λιπαρῶν ὑγρῶν καθαρίζονται ἐντελῶς ἂν ριφθῶσιν ἐντὸς αὐτῶν μικρὰ τεμάχια στυποχάρτου καὶ ὕδωρ κατ' ἐπανάληψιν.

*
**

Πρὶν νὰ κοιμηθῆτε, ἀλείψατε τὰς χεῖρας καὶ τὸ προσωπον δι' ἀλειψήματος κάσιαν πικρᾶς (guassia amary) εἶναι ἀπαράμιλλον κατὰ τῶν δηγμάτων τῶν κωνώπων.

*
**

Γνωστὸν πόσον δύσκολος ἀποβαίνει ἡ κατάσβεση τοῦ πετρελαίου. Ἐὰν ἔχετε πρόχειρον ὀλίγον γάλα, ρίξατέ το ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ κατάσβεσις θὰ εἶναι ἄμεσος.

στραβοτιμνισμένον τώρα, κατευθύνεται πᾶνω στὸ κορμὸ ἐνὸς δένδρου. Μ' αὐτὸ δὲν ταραῖζει τὸ Μιτέλ, ποὺ ἀεδιαφορώντας ἀληθινὰ στὸν κίνδυνον ξαπλώνεται πρὸ ἀνκαυτικᾶ κι' ἕνα τοιγάρ, λέγοντας:

Ναὶ Μάλδα.

Ἡ κόρη μετᾶ μὲ τὸ δλέμμα τὴν ἀπόφαση τοῦ δένδρου. Ἀφίνει τὸ βολάν καὶ τοῦ σφίγγει τὰ χέρια ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ τὸν διαβάσῃ στὰ μάτια.... τὸ αὐτοκίνητο τρέχει. Ὁ Μιτέλ τὴν κυττάζει ἡσυχος. Νομίζει πῶς διαβάζει πιά στὰ γκρίζα μάτια τὴν πεποίθησι: Νεὶ μαζὺ σου ὦ; τὸ θάνατο.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ὁ περίφημος Ἀγγλος ζωγράφος Λάϊτον, ταξιδεύοντας χάριν ἀναψυχῆς, βρέθηκε σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Οὐαλίας. Καθὼς γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαζεύοντας, εἶδε ἕνα ζωγράφο νὰ ζωγραφίξῃ τὸ «οἰκόσημον» ἐνὸς ξενοδοχείου.

Βλέποντας τὸν ξένο ὁ ζωγράφος, τὸν χαιρέτησε πάνω ἀπ' τὴ σκαλωσιά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὡραία μέρα σήμερα κύριε!

Ὁ Λάϊτον τοῦ ἀπήντησε καὶ συγχρόνως μὲ μεγάλη εὐγένεια τοῦ εἶπε ὅτι ἐκεῖ, νο ποὺ σχεδίαζε δὲν εἶχε σωστὲς ἀναλογίες.

— Πῶς; Δὲν ἔχει τῆς σωστῆς ἀναλογίης, διεμαρτυρήθηκε ὁ ζωγράφος προσβεβλημένος ὡς φαίνεται δὲν θὰ βλέπετε καλὰ κύριε....

— Ἄν θέλετε νὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὴν σκαλωσιά, μπορῶ νὰ σᾶς διορθώσω ἐγὼ, εἶπε ὁ Λάϊτον, ποὺ κείνη τὴν ἡμέρα εἶχε κέφι.

— Μὰ, ξέρετε σι' ἀλήθεια νὰ ζωγραφίζετε; ῥώτησε μὲ φόβο ὁ ζωγράφος.

Γιατὶ, ξέρετε, δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ ἰδῶ νὰ μοῦ χαλοῦνε τὴ δουλειά μου....

— Μὴν φοβᾶσαι. Μιά φορὰ κι' ἐγὼ στὰ νειάτα μου ἔμαθα λίγη ζωγραφικὴ, εἶπε ὁ Λάϊτον, ἐνῶ ὁ ἄλλος κατέβαινε ἀπ' τὴ σκαλωσιά. Ὑστερα ἀνέβηκε ὁ περίφημος ζωγράφος ἐπάνω, πῆρε τὴν παλέττα στὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ ζωγραφίξῃ ὡς ποὺ τέλειωσε δὴ τὴν εἰκόνα.

— Ἐ, δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄσχημο, εἶπε ὁ χωριάτης συγκαταβατικὰ. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἐδῶ δὲν πληρώνεται ἡ τέχνη μας, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ ἐργασθῆτε μαζί μου, θὰ σοῦ δώσω διπλὸ ἡμεροκάματο ἀπ' ὅτι δίνω στὸ βοηθό μου.

Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε ὁ Λάϊτον. Τὸ ὄνομά μου εἶνε Λάϊτον.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, κύριε συνάδελφε, εἶπε ὁ ζωγράφος, μὴ ἔχοντας ἰδέα ποῖος βρισκότανε μπροστά του. Τὸ ὄνομά μου εἶνε Τὰμ.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Τὸ μάθημα τῆς γραμμικῆς.

—Νὰ μού πῃ ὁ τέλειος τοῦ τρίτου θρανίου;

Εἰς: Τὸ μέγεθος τοῦ λόγου εἶναι τὸ φῶν;

—Ὁνομα εἰς τὸ εἰστικόν.

—Ποίου γένους;

Ὁ μικρὸς μαθητὴς σκεπτεται, ἐνῶ ὁ δάσκαλος ἐπαναλαμβάνει.

—Λέγε λοιπόν; Ποίου γένους εἶνε;

—.....Δὲν εἶνε ἀκόμη γνωστὸν κύρ' δάσκαλε..... γιατί, μπορεί νὰ βγῇ καὶ κόκκινας, μπορεί καὶ κόττα.

Στὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας.

—Νὰ μᾶς πῃ ὁ Τάσος ποῦ εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας.

Ὁ Τάσος δὲν μιλεῖ καὶ ὁ δάσκαλος τὸν ρωτᾷ καὶ δευτέρα φορά καὶ τρίτη χωρίς νὰ λαμβάνη ἀπάντησι. Τέλος ὁργίσθη καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς ἄλλους μαθητὰς, λέγει:

—Εἶναι ζῶον! Εἶναι φοβερὸν νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν πρωτεύουσάν τῆς Γαλλίας!....

Ὁ Τάσος σὰν νὰ θυμήθηκε τάχα, ἀτήντησε:

—Ἄ! Μάλιστα! ζῶον εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας κι' ἔχει 800 χιλ. κατοίκους. Τὴν ἔξερα κύρ' δάσκαλε ἀλλὰ τὴν εἶχα λησμονήσῃ.

Στὸ μάθημα τῶν μαθηματικῶν.

—Πές μας ἐσὺ Μίμη, τί λέγεται τετραγωνικὸ ῥίζα;

—Δὲν μᾶς παραδώσατε βοτανικὴν κύρ' δάσκαλε.

Μέσα σ' ἓνα κῆπο.

Ὁ φύλακας συνέλαβε τὸ Γιαννάκη τὴν στιγμὴν ποῦ ἔκοβε ἓνα πορτοκάλι:

—Εἰ Σὺ, τί κάνεις αὐτοῦ;

—Μάριμπα, κυττάζω νὰ βάλω αὐτὸ τὸ πορτοκάλι στὴ θέσι του, γιατί' ἦταν πεσμένο κατω...

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Στῆς Χίος τ' ὁ ἰορφο νηαὶ
ταξείδεψε, ἀν σ' ἀρέσῃ
ζωγραφιστὸ μιστόφρυδο
καὶ δαχτυλίδι, μέση.

Ἄν ἔμῳς ράγεσαι κορμὶ
χυτὸ κυπαρησσένιο
ἔμπα στὸ πρῶτο ἄρμενο
καὶ φεύγα γιὰ τὸν αἶνο.

Ἄν θέλῃς ροδομάγουλα
χείλη σὰν τό κοράλι
ἀρώγησε, στὴν Λειβαδιὰ
ποῖς δρόμος θὰ σὲ βγάλῃ.

Ἄν θέλῃς ἔμῳς νὰ τὰ δρῇς
αὐτὰ σὲ μία σὺλα
οὔρε στῆς Κρήνης τὰ Σφακειαῖα
νὰ δρῇς Σφακειωτοποῦλα.

Μὰ στὰ Σφακειαῖα τήρα καλὰ
γιατὶ φίλε καὶ πέρα
μακρὸς δευλεῖει σισανὲς
καὶ κοφτερὴ μαχαίρα!

† Κάλιβούρτης

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙΗ ΠΕΘΕΡΑ ΜΟΥ

—Τσιμουδιὰ! Στὰ νύχια ὄλοι
περπιτᾷται!—Τί συμβαίνει;
—Ἑσυχάζ' ἡ πεθερά μου,
μὴ «τορπίλλη κοιμημένη»

—Βέμβες σχίζουν τὸν ἄερα
ἢ δουρίζουνε τ' αὐτιά μου;
—Οὔτε τῶνα, οὔτε τ' ἄλλο:
ροχαλίζ' ἡ πεθερά σου!

—Τί μπουμπουνετὸ ἔχει τοῦτο;
Μὴ σεισμὸς τῇ γῇ ταραξί;
—Καλέ, ὄχι! ἡ πεθερά μου
ξύπνησε καὶ....διατάζει!

Κ. Φ. Στόκο;

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Κάθε μέρα πόλεμο έκανε ο Μανωλάκης με τή Στέλλα που ήσαν έρωτευμένοι και κύτταζε με κάθε τρόπο ο καυμένος να χαρτζιλικώνεται απ' αυτήν, γιατί ήταν μοδιστρούλα στη Σμύρνη κι' έβγαζε μερικά παραδάκια με τόν κόπο της.

Η αγάπη τής Στέλλας ήταν μεγαλητέρα απ' αυτουνοῦ, κι' έτσι ήταν απ' τ' αδύνατα να τόν παρατήση. ο Μανωλάκης πιά τής είχε βρεϊ τὸ σιριγμό και τήν έπαιζε στα δάχτυλά του. "Αν δέν μου δώσης σήμερα λεφτά, θα φύγω για πάντα, τής έλεγε. Και να τώρα που βρήκε και στηρίχτηκε στη δικαιολογία του στρατιώτου. Τόσο βασάνιζε τὸ μυαλό του ὡς πού να εφεύρη μιὰ τέτοια λύσι!

Πήγε μιὰ μέρα λοιπόν και τήν βρήκε μόνη της. Εκείνη μόλις τόν εἶδε έτρεξε να τόν περιποιηθῇ με δυὸ φιλάκια.

—Ξέρεις, Στέλλα γιατί ήρθα εδώ;

—Τῆς εἶπε.—

—Ξέρω.....

—Γιατί;

—Γιὰ τίποτε παραδάκια εἶ;....

—"Οχι! "Ηρθα να σ' αποχαιρετήσω γιατί φεύγω.....

—Και για πού με τὸ καλὸ;.....

—Θὰ πάω ἐθελοντῆς να ντυθῶ στρατιώτη!.....

—Στρατιώτης!..... Κάλλια να με νεκροφιλήσης, παρὰ να σὲ ἰδῶ στρατιώτης!.....

—Τὶ να σοῦ πῶ Στέλλα.... πρέπει να πάω κι' ἐγὼ για.... τήν πατρίδα....

..δέν μπορῶ να ζήσω ἄλλῃως...."Ε;

Τὶ λὲς και σὺ;

—Νὰ.... πᾶρε τούτα τὰ παραδάκια, και βγάλε αὐτὴν τήν ιδέα που σοῦ κόλησε στὸ κεφάλι.....τοῦ εἶπεν.

Ὁ Μανωλάκης πήρε τὰ παραδάκια κι' έστριψε. Τὴν ἄλλη μέρα τῆς γίνηκε πάλι φόρτωμα ὅπως πάντοτε με τὴ φοβέρα τοῦ ἐθελοντοῦ περνοῦσε καλὰ κάθε μέρα. Βρήκε ἐκεῖνο που δέν εἶχε βρῇ ποτὲ του.

Ἀπηύδησε τέλος ἡ Στέλλα και κύτταξε να τοῦ μετριάση λίγο τὰ ποσοστά του. Θέλησε κάποια μέρα να τόν δοκιμάση ἂν ήταν ἴση ἡ αγάπη του με τὴ δική της. "Επαψε τρεῖς μέρες να τοῦ δίνη και και πείσμως αὐτὸ τὸ Μανωλάκη, και ττὴν τετάρτη μέρα πήγε να τὴν αποχαιρετίση δῆθεν πῶς ὅφευγε για στρατιώτης.

—Ὡστε τὸ ἀπεφάσισες; Τοῦ εἶπεν.



Τὴν τετάρτην μέρα πήγε να τὴν αποχαιρετίση

—Ναι! Νομίζεις Στέλλα ὅτι ἀστειεύομαι;....

—Και θὰ τὰς κατευθεῖαν στὸ μέτωπο;

—Βέβαια!.....

—Νὰ πᾶς στὸ καλὸ... γιατί τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ πρέπει να σηγαίνουν για τὴν τιμὴν τῆς πατρίδας των. Μίλησε

ἀπο φθεγματικά καὶ ἡσυχὰ ἐκείνη.

Ἀπόρησε ὁ Μανωλάκης στῆς ἀπαντήσεις τῆς...γιαβουκλοῦς του, καὶ τὸ μυαλὸ του φουρτούνιασε ἀπὸ τὶς σκέψεις. Πῶς ἀπαντεῖ ἔτσι ἡ Στέλλα; συλογιζόνταν, μήπως καὶ τὰ ἐφτιαξε μὲ κατέναν ἄλλον; Ἡ Στέλλα ποὺ τόσο ἔτρεμε γιὰ μένα νὰ μοῦ μιλῇ τώρα ἀδιάφορα! Ἄ! Πρέπει νὰ τὴν ψαρέψω... πρέπει νὰ κάνω κι, ἐγὼ τὸ καπρίτσιο μου....

—Λοιπὸν! Μὴν νομίσῃς Στέλλα ὅτι ἀστειεύουμαι... σὲ ἀποχαιρετῶ.

—Ποιδὸς τὸ λέει ὅτι ἀστεεύεσαι; θὰ εἶνε καὶ ντροπὴ σου νὰ μεταβάλῃς καὶ τὴ σκέψῃ σου!....

Κατάκληκτος ὁ Μανωλάκης ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τῆς τὴν ἀποχαιρέτισε κι' ἔφυγε καταστενοχωρημένος.

Ἡ Στέλλα δὲν τὸν ἔβλεπε πιά, καὶ μετάνιωσε γιὰ τὸ φέρεσίμῳ τῆς, καὶ ρίχτηκε σὲ ἀτέλειωτες σκέψεις ποὺ κόντεψε νὰ τρελλαθῇ.

Μιά μέρα ἡ Στέλλα ἄκουσε νὰ τῆς χτυποῦν τὴν πόρτα κι' ἔτρεξε νὰ ἰδῇ ποιοὺς ἦταν. Ὅταν τὴν ἀνοίξε, μονομιᾶς τὸ πρόσωπό τῆς λειψάνιασε γιὰτ' εἶδε τὸ Μανωλάκη στὴν πόρτα μὲ τὴν φανταστικὴ στολὴ του νὰ τὴν χαιρετᾷ στρατιωτικά, καὶ ἀφοῦ χύθηκε ἓνα βιασμένο χαμόγελο μεσ' ἀπὸ τὰ ὠχρά τῆς χεῖλης, ἐπρόφερεν: Μπα! Καλὲ, ὁ Μανωλάκης! Τὸπὲς καλὲ καὶ τὸκαμες; Ἐγὼ δὲν σὲ πιστεύω!....

—Ὅταν λέω δὲν ξελέω!...Νόμισες Στέλλα ὅτι ἀστειεύομαι;

—Ἐλα λοιπὸν μέσα ποὺ στέκεις ἀπ' ἔξω;

—Τὶ λὲς; Ἀστεεύεσαι; Ἐχθρὸς πῶς εἶμαι στρατιώτης; Πρέπει νὰ φύγω!....

—Ἐλα καλὲ τώρα κι' ἀφίσε τ' ἀστεῖα... πέρασε μέσα....

—Δὲν μπορῶ Στέλλα σοῦ λέω.... ἔχω ὑπηρεσία... σὲ λιγάκι θὰ γίνῃ πρόσκλητήριον... πρέπει νὰ εἶμαι παρὼν, ἀλλιῶς....

—Ἀλλιῶς, τί θὰ γίνῃ;

—Τὶ θὰ γίνῃ! Τὶ ἄλλο νὰ γίνῃ ποὺ νὰ μὲ στήλουνε στὸ μέτωπο.. καὶ τότε Στέλλα κι, μου, ἀντίο γιὰ πάντα!....

—Κούφια ἡ ὥρα ποὺ τ' ἀκούει... πᾶψε καλὲ, μὴ λὲς τέτοια λόγια καὶ μὲ δηλητηριάζεις! Ἐσὺ ἀκόμα δὲν γυμνάστηκες καὶ θὰ σὲ στίλουνε νὰ πολεμήσῃς!

—Τὶ λὲς βρὲ σὺ Στέλλα! Δὲν ξέρεις ἀπὸ στρατιωτικά κι' ἔχεις δίκην... παίζεις μὲ Γιουνάνιδες; Ἄσε με σὲ παρακαλῶ νὰ φύγω καὶ ἄστην πολυλογία... ἔχεις μοναχὰ νὰ βάλῃς τίποτε στὸ χέρι γιὰτ' ἀναχωρήσω;....

—Ἐλα μέσα λοιπὸν....

Καὶ ὅταν μπῆκε μέσα ὁ Μανωλάκης βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Στέλλας ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ μυξοκλαίῃ καὶ νὰ τοῦ πα-



.....ἔχεις μοναχὰ νὰ βάλῃς τίποτε στὸ χέρι

ραπονιέται γιὰ τὸ κακὸ ποῦ τῆς ἔκανε.

—Ἐ!.. Τώρα πάει, —τῆς ἔλεγεν ἐκεῖνος,—ὅτι ἔγινε, ἔγινε... Τὶ ἠθελὲς νὰ κάνω βρὲ Στέλλα ἀφοῦ δὲν εἶχα γρόσι στὴν τσέπη;

—Μπορεῖς νὰ τὰ πετάξῃς αὐτὰ ποὺ φορεῖς; Κι' ἐγὼ εἶμαι γιὰ σένα.—τοῦ εἶπεν ἐκείνη,—μισὴ μπαγκανότα τὴν ἡμέρα θὰ σοῦ δίνω....

—Μπα.... —μονομουρῆσεν ἐκεῖνος.— ἂν ἦταν τουλάχιστον μία...καὶ πάλι λί (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 32 σελίδαν)



21-5-193...

.....Χρόνος πέρασε από τότε που πρωτογνωριστήκαμε χρυσή μου αγάπη. Κι' ή χρονολογία αὕτη θὰ μείνη αἰώνια βαθεῖα σκαλισμένη στὴ μνήμη μου.....

Τὸ γοργοκύλισμα αὐτοῦ τοῦ χρόνου μοῦ φάνηκε ὁλόκληρος αἰώνας! Τὶ μ' αὐτὸ; Ἡ τύχη εἶναι ἐκεῖνη ποῦ μᾶς ἐπεφύλασσε τὸ ἀνεπάντεχο κακὸ, τοῦ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπετηρίδα μας ὁ ἓνας μακριὰ ἀπ' τὸν ἄλλον. Μὰ ἡ χαρὰ ποῦ πῆρα ἀπ' αὐτὴ τὴν γιορτὴ εἶναι πιδ μεγάλη ἀπὸ κείνη ποῦ θὰ ἦταν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τ' ἄλλου.....

Ἄχ! αὐτὸ τὸ τελευταῖο σου γράμμα τί ἦταν γιὰ μένα.....

Τὰ λεξικά ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ἀνίκανα νὰ γράψουν τὴν λέξη ποῦ θὰ φανερώνη τὴν ἔννοια τῆς χαρᾶς ποῦ πῆρα. Ἡ ἔμπνευση μὲ τὴν ὁποῖαν τὸ ἔχεις γράψει μὲ μάγεψε ρήγησσε μου μακρυνή, παραπάνου ἀπ' ὅτι μέχρι σήμερα μ' ἔχει σκλαβώσει.

«.....Κι' ὁ ἐσώκλειστος πανσὲς εἶναι τὸ καλύτερο souvenir ποῦ σοῦ δωρίζω καλὲ μου φίλε γιατί θὰ σοῦ λήη καλύτερα, κάθε ποῦ θὰ τὴν ἀντικρύζῃ, ὅτι γιὰ σένα ἡ ἀγάπη μου... «Je pense toujours à toi» ..»

Μακριὰ σου τώρα μὲ μόνον, τὴν μοναξιά, σύντροφο καὶ τὴ θλίψη τῶν περασμένων στὴν καρδιὰ ζητῶ τὴν λύθη τὰ χιμαιρικά, ἀφρόλουστα νερὰ τῆς λίμνης τοῦ παρόντος μάνοιόθω νὰ πνίγουμε κι' ὁ φρενιασμένος νοῦς μου ξαπολύεται στὰ μακρινὰ βάθια τοῦ μέλλοντος ζητώντας ἐκεῖ τὴν λησμονιὰ ποῦ τ' ἀρνιέται τὸ σήμερα καὶ τότε.....ὦτμή!.....

Στὰ σκοτάδια τοῦ μακρυνοῦ τὰ θαμπομένα μάτια μου ξανοίγουν ἓνα γλυκὸ βιολὲ καὶ μαυροκίτρινο χρῶμα μῆς γλυ-

κερῆς souvenir ἐνῶ τοῦ ἡμερολογίου ὁ δείκτης τῆς 21)5)193..... χαχανίζῃ σὰν μίαν ἀπέραντης πίκρας, μὰ ἀθόλωτης γλύκας, Ἐριννύα.....

Ἰππότης Καλάγρας

ΑΝΔΡΕΣ! ΑΝΔΡΕΣ!

Τὸ θυμᾶσαι τὸ εὐμορφο ἐκεῖνο δειλινὸ; Ὅχι, τίποτε δὲν περὶ αὐτὴν φαντασία σου ἀπὸ τὰ περασμένα! Ἔτσι εἶναι πάντα οἱ ἄνδρες· διαδρίνουν πάνω στὸ δοῦλο κορμί, ποῦ μὲ χίλια λόγια κατῶρθωσαν νὰ κατακτήσουν καὶ ὑστερα ξεχνοῦν τὴς ὑποσχέσεις των ἀφίνοντας ἀρθεστη τὴν πυρκαϊὰ ποῦ ἀνάψαν στὰ φρύγανα τῆς ἐπιπόλαιας γυναικείας καρδιᾶς...

Ἔτσι καὶ σὺ σὲ μένα ἀγαπημένε μου! Ἄναψες τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης μου καὶ μ' ἄφισες μόνη νὰ καῖ, σὰ χρυσολίθα στὴν φλόγα τοῦ δωμοῦ τῶν ὀνείρων μου! Μὰ γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; Λησμώνσεις τάχα τοὺς ὄρκους σου ἢ πλανέθηκαν σὲ ἄλλης Κίρκης δῶμα αἰ;... Ἰσως τὸ ποῦτο· μὰ δὲ σὺ μένει τρυλᾶχιστο κάτι [ἀπ' τὴς ὁμορφῆς, ὄρες μας;...

Τοῦ πρόσχαρου δειλινοῦ, τὸ μενεξεδένιο χρῶμα τοῦ προσώπου μου, δταν σ' ἀποβοῦσα, καὶ τοῦ ἀπ' τ' ἀνθισμένου κήπου μου τὰ μυριόπλευμιστὰ ἄνθια..... Αὐτὸ δὲν σοῦ κρατᾶ νοσταλγία;.....

Ὅχι! Τίποτε δὲν περὶ αὐτὴν φαντασία!.....

Ἔτσι εἶναι πάντα οἱ ἄνδρες· διαδρίνουν πάνω στὸ δοῦλο κορμί κι' ὑστερὰ λησμονοῦν νὰ σβύσουν τὴν πυρκαϊὰ π' ἀνάψαν στὰ φρύγανα τῆς ἐπιπόλαιας γυναικείας καρδιᾶς!....

Γαζία

(Συνέχεια ἐκ τῆς 30ης σελίδος)

γο εἶνε.....

— Δὲ ν' ἔχω καὶ ὑμένεε Μανωλάκη..., γιὰ τὴν ἐχολοσκᾶς;....

— Μὰ δὲν μὲ λυπᾶσαι καὶ μένη Στέλλα γιὰ μισὴ μπαγκανότα νὰ λιποταχτήσω; Δὲν φοβᾶσαι τὸν ὄρκο ποῦ ἔδωσα;

Καὶ μετὰ τίνα σκέψι ἡ Στέλλα τοῦ εἶ-



ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ Κ' ΕΜΕΙΣ



— Δικαίωμα κρίσεως δραχμαὶ 2
(εἰς Γραμματόσημα)

— Συνεργασία μὴ συνοδευομένη
ἐκ διδράχμου γραμματοσήμου δὲν
λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

— Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφον-
ται.

— Δημοσιεύονται μόνον κατόπιν
ἐγκρίσεως.

Β. Ν. Κ. Ρέθυμνον: Εὐχαριστοῦμε πολὺ.
"Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ ὅσα μᾶς γράφετε θὰ ὑπεβλη-
θοῦν στὴ συνταχτικὴ ἐπ.τροπὴ καὶ θὰ σᾶς ἀ-
παντήσωμεν. Γ α ζ ί α ν 'Ενταῦθα: Δημοσιεύε-
ται. Ζ. Ν. Μ. 'Ηράκλειον: Σᾶς ἀπαντήσαμε
ἤδη. Πετ.—Πελ. 'Ενταῦθα: Δυστυχῶς, ὅχι. 'Α-
ν ε μ ὡ ν η 'Ενταῦθα: Τὰ ἴδια ἀκριβῶς μᾶς
ἐπρότεινε πρὸ ἡμερῶν καὶ ὁ κ. 'Ιππ. Καλ.
ἴσως ἐν καιρῷ. Λ ι λ η Κ α λ β. 'Αθήνας:
Συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Π ε -
τ ρ ο χ ᾶ ρ η ν 'Αθήνας: *Ὡσαύτως. Κ υ ρ.
Φ ᾶ ν η ν 'Ενταῦθα: 'Η διεύθυνσις τοῦ κ. Παν-
τελῆ Χόρν: Μπουμπουλίνης 20 μέγαρον Λογο-
θέτου 'Αθήνας. Τοῦ κ. Βέρναλη ἀγνοοῦμεν.
Ν ι κ ο λ ὸ π ο υ λ ο ν Πάτρης: Γιατὶ ἀργεῖτε

πεν: Δὲν πειράζει...μία θέλεις, μία θὰ
σοῦ δώσω.... ἐμπρὸς λοιπὸν!...

Καὶ ἡ συμφωνία των τελείωσε ὥς ἐ-
ξης: 'Εὰν καθυστερεῖτο ἔστω καὶ μία μέ-
ρα τὸ χαρτζιλίκωμα τῆς μπαγκανότας θὰ
παρουσιάζετο ξανὰ εἰς τὰς τάξεις του καὶ
θὰ πρόδιδε δι' αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῆς λι-
ποταξίας του.

Κατεκυρώθη πλέον. Τότε λοιπὸν ὁ
παμπόνηρος Μανωλάκης ἔβγαλε τὴ φαν-
τάρικη στολὴ πού τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ κά-
ποιον φίλο του, καὶ τὴν παρέδωσε. Κι'
ἔτσι ἔπαιξε θαυμάσια τὸ παιχνίδι τοῦ ἐ-
θελοντοῦ στὴ γιαβουκλοῦ του.

ΜΥΡΤΟΥΝΤΙΟΣ

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΕΩΡΓ. ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Γ ρ α φ ε ῖ α: Ξενοδοχεῖον «Κνωσ-
σός» ἔναντι λουτρῶν

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Α Ι

'Εσωτερικοῦ ἐτησίᾳ δραχ. 60

" ἐξάμηνος δραχ. 30

'Επιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα πρὸς τὸν
διευθυντήν.

τόσο; Γ. Τ α μ β ᾶ κ η ν: 'Αναμένετε ἐπιστο-
λὴν μας. Ν. Λ ε ο λ ῆ ν: 'Αχετε ὑπομονὴν καὶ θὰ
σᾶς ἀπαντήσωμεν. Γ ε ρ. 'Α ν. Λ ε χ: Σᾶς ἀ-
παντήσαμε ἤδη. Θ. 'Α σ η μ α ν ὸ π ο υ λ ο ν
Κουρτέσι: Σᾶς ἐστάλη τὸ πρῶτον φύλλο. 'Ε-
λ ε π τ: Λαμβάνετε ἐπιστολὴν μας. Δ ἡ μ ο ν
Π ο λ ι ο ρ κ η τ ῆ ν Π ᾶ ρ α: Σᾶς ἀπεστάλη
Νῦ μᾶς συγχωρῆτε στὸ ἐπόμενον. Ζ. Χ α ρ.
'Αγ. Νικόλαος: Δὲν ἐλάβετε καιρὸν θὰ σᾶς
ἀπαντήσωμεν στὸ ἐρχόμενο. Σ ε ν η τ. Κ ρ ι -
τ ι κ ο π ο ὺ λ α. 'Αθήνας: Εὐχαριστοῦμε γιὰ
τὰ καλὰ σας λόγια. Σ υ δ ρ ο μ ῆ σας ἐλήφθη. Φ ι
λ ι π π ο ν Πετ: ἴσως μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἀρνέ-
μεθα ἀπ' ταυθεῖε στὴν ἴδιον. Ζ ι ζ ᾶ ν ι ο ν
ἐνταῦθα: Δυστυχῶς ὅχι. Τ ἔ τ τ ὸ π Πειραιῶς
Καλὰ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ε ε ν ὺ χ τ η ν Ρέ-
θυμνον. Δυστυχῶς ἀγαπητὲ φίλε, ὅχι δημοσι-
εύσιμο γιὰ τὸ φύλλο μας. *Αποταυθεῖτε ἀλλοῦ.
'Α γ ρ ι ο λ ο ὺ λ ο υ β ο. Χωρὶς νὰ μᾶς γνω-
ρίσετε τὸ πρᾶγμα ἐκὼς σας ὄνομα δὲν θὰ σᾶς
εὐχαριστήσωμεν. Η. 'Ενταῦθα: Τὸ πεζό σας στὸ
ἐπόμενο.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Υποκαμίσων καὶ εἰδῶν ἀσπρορούχων
εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς εἰς τὸ
Κατάστημα :

ΚΩΝΣΤ. ΔΡΟΥΔΑΚΗ

Ὁδὸς Κισσάρου

ΜΕΓΑΛΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Στερεῶν, Φθηνῶν καὶ Κομψῶν στοῦ:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΣΟΥΡΔΟΥ

Ὁδὸς Παπλωματῶδικα

ΣΠΟΡΤΜΑΝ!

ΣΠΟΡΤΓΟΥΜΑΝ!

ΑΛΤ!

Τὰ Πέδιλά σας, τὰ
Μαγιώ σας, Τὰ καλο-
καιρινὰ ὑποδήματά σας
τῶν 75—150 δραχ. Τὸ
σωτήριον διὰ τὴν τρι-
χώπτωσιν **Φάριμακον**
«BENTΟΥΡΙΝΗ» θὰ
βρῆτε μόνον στοῦ:

Π. ΒΑΡΟΥΔΑΚΗ

(Ἐναντι Γυμνασίου)

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟ!

ΚΥΡΙΕΣ!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ!

Τὰ πιδ μόδεργα κα-
πέλα σας τῆς σαιζὸν σὲ
μεγάλῃ ποικιλίαν μόνον
στὸ πιλοτοιεῖον τῶν

Διδων

Ρ. ΓΑΝΑΔΑΚΗ

Ἡμεῖς

Κ. ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΗ

(Σχοινοπλοιαδίκια)

Θὰ εὑρετε μὲ τιμὰς ἀ-
συναγωνίστους. Μία ἐ-
πίσκεψις ἀρκεῖ.

ΜΟΝΟΝ

Ο

ΝΙΚ. ΖΩΦΑΚΗΣ

Ἐμποροράπτης πάρο-
δος Τριμάρτυρος

ΕΝΔΥΕΙ

ΜΕ

ΓΟΥΣΤΟ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΣΤΕΦ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

(Ἡμετεῖν Ἀγορᾶν)

ὅς ΒΡΗΤΕ

Ψυγεία

Μπανιέρες

Καὶ ὅλα τὰ εἶδη Λουτρῶν

Ἀναλαμβάνει καὶ ὑδραυλικὰς ἐγ-
καταστάσεις εἰς τὰς οἰκίας

ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΗΤΕ

ΑΓΝΟΓΝΗΣΙΟ

ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΟ

ΚΑΦΦΕΝ

Πρέπει νὰ πάτε στὸ Καφεκοπτεῖον

ΣΤΟ ΚΩΝΣΤ. ΜΑΝΩΛΙΚΑΚΗ

(Ἐναντι Δου. Πύλης Νέας—Ἀγορᾶς)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ "ΠΑΔΟΥΗΣ",

Ειδικότης : ΣΤΗΘΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Πλατεία Σπλάντζας

Αριθμός Τηλεφώνου 2.13



ΧΑΝΙΩΤΗ

ΘΕΛΕΤΕ

Τελείαν εφαρμογήν

Έργασίαν ήγγυημένην

Τιμάς συγκατάβατικὰς

ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ

Έργοστάσιον Έποκα-
μίσων

Α.Ι. ΚΟΥΚΟΥΡΑΚΗ

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΜΙΑ

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΤΕΡΨΙ

ΣΤΗ

ΑΡΚΕΙ ΜΟΝΟΝ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΕΣ

ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΚΑΚΗ

ΜΟΔΙΣΤΕΣ (Πλησίον Γυμνασίου)

ΘΑ ΒΓΗΤΕ ΜΕ ΝΕΡΑ-ΙΔΕΝΙΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ